

Myking – hvad er det for et navn? Et indblik i norske *ing*-navne

Peder Gammeltoft

Som navneklasse er stednavne på *-ing* stort set blevet overset i Norge, på trods af at der findes hundredevis af navne af denne type. Forundringen bliver ikke meget mindre af at netop *ing*-navne har nydt stor bevågenhed i svensk og dansk navneforskning – og længere væk i Tyskland, Nederlandene og Storbritannien. Med udgangspunkt i modtageren til dette festskrifts navn ser denne artikel nærmere på de godt 170 norske bebyggelsesnavne på *-ing*. Undersøgelsen finder at det, på grund af at *ing*-navne er såkaldt afledte stednavne, ikke er muligt at sige noget om primærnavnedannelselokaliteten for denne navnetype. Afledningsordstoffet er i hovedsagen vanligt ordstof der beskriver hvad der er specielt eller godt ved den navngivne lokalitet, oftest hvor god jorden er, eller hvad der fandtes af flora og fauna på navngivningstidspunktet. Artiklen konkluderer at det norske *ing*-navnemateriale ikke har meget til fælles med den svenske tolkningstradition, men at der er store sammenfald med den danske. Grundet forskellene i tolkningstradition i Skandinavien opfordrer forfatteren til at navnetypen tages op til nyvurdering i et fællesskandinavisk perspektiv.

1 Indledning

Stednavneforskning som vi kender den i det nordvestlige Europa, tog sit udgangspunkt i Oluf Ryghs monumentale arbejde *Norske gaardnavne*. Værket var i udgangspunktet et forsøg på at skrive norske stednavne korrekt igen, efter århundreder med dansk-norske stavekonventioner, og give norske stednavne deres «sprogdragt» tilbage ved at gå tilbage til de tidlige historiske kilder og sammenholde med stednavnenes udtale. Oluf Ryghs indsats kom også til at gøre stednavneforskningen til et redskab for nationsbygning og definitionen af en nation. Dette gjorde stednavneforskning indadskuede og befordrede kun i begrænset omfang sammenligning og interaktion med

HAN JOHAN OG DEI. VENESKRIFT TIL JOHAN MYKING VED SYTTIÅRSLEITET. Edited by Randi Neteland and Torodd Kinn. *BeLLS* Vol. 12, No. 1 (2022), p. 39–69. DOI: 10.15845/bells.v12i1.3534. Copyright © by the author. Open Access publication under the terms of CC-BY-4.0.

andre landes forskningsresultater og forskningstraditioner, med mindre det gjaldt spor efter stednavne af samme ophav i tidligere koloniseringsområder, fx norske stednavne i det skotske område og danske stednavne i Østengland.

Hvert land har sine centrale stednavnetyper, som samlet set «definerer» hvad som er typisk – og dermed også definerer «nationen». I Norge er især navne med hovedled på *-vin* og *-heimr* blevet gjort til repræsentanter for de ældste lag af stednavne (sammen med usammensatte stednavne). De typiske vikingetidige navneled er derimod *-land*, *-staðir*, *-býr/-bær*, *-setr* og *-sætr*, og *-ruð* ses som typisk for middelalderen (Schmidt og Gundersen 2019). Afledte stednavne, som i europæisk sammenhæng ellers oftest anses for at være blandt de ældste stednavnedannelser, får ikke nogen særlig opmærksomhed. Afledninger er en måde at skabe substantiver og navne på af vanligt ordstof ved at tilføje et afledningsmorfem. Eksempelvis er det norske ord *tulling* 'tåpelig person, dumming' dannet ved at hægte afledningsmorfemet *-ing* på verbet *å tulle* 'handle dumt eller planløst, rote omkring, surre'. Ved afledning forandres i nogen grad samtidig det leksikalske morfems betydning. Kendte norske afledningstyper blant stednavne er bl.a. *-ing*, *-ista*, *-s*, *-str*, og *-und* (NSL, 44, 47), men de er oftest relegeret til indledende oversigter og sjældent behandlet som navnetype. Det er i direkte kontrast til de skandinaviske nabolande, hvor især stednavne på *-ing(e)* og *-ung(e)* anses for et af de vigtigste indslag i de svenske og danske stednavne (SOL, 150–151; Hald 1965, 41–55).

Hvorfor har *ing(e)*-navne ikke det samme fokus i norsk navneforskning, siden de har nydt så stor forskningsinteresse i Sverige og Danmark, samt i Tyskland, Storbritannien og Nederland? I Norge mangler de stort set fra forskningsoversigterne, og der er ingen dedikerede landsdækkende studier over navnetypen heller. Kan det virkelig passe at hele det nord- og vestgermanske område har denne navnetype, men Norge på det nærmeste ikke har? Det skal vi undersøge over de næste sider.

2 *Ing(e)*-navne i et skandinavisk forskningshistorisk perspektiv

At det nationsbyggende aspekt af stednavneforskningen tilføjer et stærkt indadskuende element, er ikke blot et træk vi ser i norsk navneforskning, det gælder i høj grad også i nabolandene. Og især med denne navnetype, *-ing(e)*, behøver man ikke søge længe inden man ser *ing(e)*-navnenes ophav behandlet forskelligt og også tolket svagt anderledes fra land til land.

Stednavne afledt på *-ing(e)* kan have mange forskellige afledningsophav. Gordon Albøge identificerer i Danmarks stednavne, bindet over Ringkøbing amt, fire hovedafledninger for de vestjyske (og dermed skandinaviske) stednavne afledt med *-ing(e)* (og *-ung(e)*, som falder sammen i dansk):

1. Et urnordisk *-ingia* / *-ungia*, olddansk *-ingi* / *-ungi*, bøjet som en neutral *ia*-stamme i singularis og anvendt til at danne stedbetegnelser, oftest vel i umiddelbar forbindelse med bosætning på stedet. Efter dette kan f.eks. Stavning (< *-ungia*) tolkes som 'stedet (bopladsen) på eller ved stavnen' (hvor stavn er anvendt topografisk om et bakkefremspring).
2. Et urnordisk *-ingar* / *-ungar*, olddansk *-ingr* / *-ungr*, bøjet som en maskulin *a*-stamme i singularis. Med dette suffiks dannedes naturnavne af substantiver og adjektiver: Brejning 'bregnestedet, stedet med bregnerne' (p. 497). Veiling 'det runde sted, den runde bakke' eller lignende (forudsat at afledningens basis er adj. glda. wal 'rund'; p. 427).
3. Et urnordisk *-ingō* / *-ungō*, olddansk *-ing* / *-ung*, bøjet som en feminin *ō*-stamme i singularis. Med dette suffiks dannedes stedbetegnelser, især af verbstammer: Vanting p. 502, til vb. glda. wanta 'mangle', betegner da stedet som fattes et eller andet. [...]
4. En fjerde gruppe er indbyggernavne dannet med suffikset *-ingōr* / *-ungōr*, olddansk *-ingar* / *-ungar*, der bøjes som en mask. *a*-stamme i pluralis. De antages i enkelte tilfælde at være brugt umiddelbart som stednavne, i andre at være basis for ovennævnte dannelser på *-ingia* / *-ungia* (gruppe 1); se f.eks. DS XIV p. XVI. (*Danmarks stednavne*, bd. 17, 2.2, XXXIII)

Albøges oversigt viser den moderne opfattelse af hvordan man i dag ser på *ing(e)*-navne i Danmark. Med så mange dannelsesmuligheder denne afledningstype har, er det ikke så sært at der opstår forskellige tolkningsmuligheder. Det som også skinner igennem i oversigten, er at Danmark i nyere tid har set stednavnetypen i hovedsagen afledt med ord for topografiske betegnelser, flora og fauna – og kun i mindre grad synes at være afledt til indbyggerbetegnelser (jf. Jørgensen 2004). I studier fra det vestgermanske område og i Sverige, derimod, har man i hovedsagen konkluderet at afledningsinventaret skulle være stamme- eller indbyggernavne:

Ortnamnsformerna på *-inge/-unge* har tillkommit genom tillägg av en ursprunglig ändelse *-ia* (senare utvecklad till *-e*) till inbyggarbeteckningar på *-ingar/-ungar*. Dessa kan antingen ha betecknat inbyggarnas boplats eller endast haft kollektiv betydelse. Ett namn som *Äspinge* skulle då kunna återges med 'äspingarnas boplats' eller 'äspingfolket', varvid i det senare fallet folkbeteckningen efter urgammalt mönster sekundärt överförts på folkets boplats. [...] Efter det att *-inge*-namnstypen etablerats, kan namn ha bildats direkt utan förmedling av en inbyggarbeteckning eller som ett naturligt komplement till en sådan. (SOL, 150–151)

Vi ser her at man fra svensk side anser at navnetypen i hovedsagen er dannet til indbyggerbetegnelser, altså type 4, og derfra også type 1, i Albøges fremstilling ovenfor. Dog afviger den svenske opfattelse fra den danske på at denne dannelsesstype er den klart fremherskende, og – især – at dannelsesrammen er indbyggerbetegnelser og ikke almindelige ord, der indgår som stednavneelementer. Men alligevel kommer man fra

svensk side ikke uden om at grundelementerne i navnedannelserne længst ude oftest har udgangspunkt i almindeligt ordstof:

Förlederna i de västgermanska *-inge*-namnen t. ex. är ofta avledda av personnamn. I Norden tycks däremot sådana personnamnsbildningar helt saknas i *-inge*-avledningarna. De svenska namnen på *-inge* (och *-unge*) kan tydligen i allt väsentligt betraktas som gamla *ia*-stammar (urn. **-ingia*, **-ungia*). Grundorden är i princip beteckningar för orter (ortnamn). Till dessa grundord har bildats inbyggarnamn betecknande folket som bor på platsen eller i dess närhet, någon gång personer som härstammar från en viss ort. (Ståhl 1970: 61f)

og videre:

Den viktigaste gruppen av *-inge*-namnen har en avledningsändelse som går tillbaka på ett urnordiskt *-ingia*. Dessa namn är alltså singulara neutrala *ia*-stammar. Till grund för avledningen ligger i allmänhet inbyggarnamn på *-ingar*. Dessa i sin tur har ofta som grundord en terrängbeteckning. Ett exempel: *Mysinge* (Uppland) är bildat till ett grundord fsv *musi* 'mosse'. Då en bebyggelse har vuxit fram vid mossen har dess invånare börjat att kallas **musingar*. Till denna inbyggarbeteckning har därefter bildats en avledning **musingia* för att beteckna själva bebyggelsen, och genom *i*-omljud och synkope har den nuvarande formen uppstått. (Pamp 1988, 37).

Men ordstoffet bruges altså til at danne indbyggerbetegnelser gennem afledning, som så igen afledes med en neutrums *ia*-stamme til at danne bebyggelsesnavne. Men hvad er egentlig forskellen mellem det svenske og det danske syn? Hvis vi ser skematisk på de danske og svenske antagelser om *ing(e)*-afledninger, så ser det ud som i tabel 1:

Sverige:	<i>kat</i> + <i>-ing</i> = <i>*kättingar</i> 'folket med kattene'
	> <i>*kätting</i> + <i>-ia</i> = <i>Kättinge</i> 'kättingernes bebyggelse'
Danmark:	<i>kat</i> + <i>-ing(e)</i> = <i>Kettinge</i> 'stedet med katte'

Tabel 1. Skematisk oversigt over *ing(e)*-afledningers tolkning i Sverige og Danmark

I svensk navneforskning opererer man altså med et ekstra trin fra grundord til stednavn, og det trin går via indbyggerbetegnelser. I dansk navneforskning, derimod, ses *ing(e)*-navne i de fleste tilfælde som stednavne som direkte afledt af grundordet (Jørgensen 2004). En anden forskel, er at svensk navneforskning ser *-ing(e)* som et bebyggelsesnavneelement, hvorimod man fra dansk side ser det som et stednavneelement – altså ikke nødvendigvis angivende en bebyggelse, selvom *-ing(e)* i Danmark dog ofte tælles blandt bebyggelsesnavneelementerne.

Hvorfor ser vi denne forskel i tolkningen af *ing(e)*-dannelser? Det svenske fokus på at afledningsinventaret for størstedelens vedkommende er indbyggerbetegnelser,

udgør et forsøg på at binde de sydsandinaviske *ing(e)*-navne til samme navnetype i vestgermansk. I det vestgermanske område har man traditionelt villet se *ing*-navne som afledt til personnavne (Ståhl 1970, 61), og man har generelt tolket *ing*-navne som værende oprindelige stamme- eller indbyggerbetegnelser. Dette finder man nogen belæg for i bl.a. engelske stednavne, hvor man har en del stednavne af de såkaldte *-ingham* og *-ington* typer, der synes at forudsætte et oprindeligt stammenavn på *-ing* sammensat med de oldengelske bebyggelsesnavnelementer *hām* 'landsby' og *tūn* 'bebyggelse' (Arngart 1972; Fellows-Jensen 1996, 45), der betegner bebyggelsen til stammegrupperingen. Nyere nederlandsk forskning har dog vist at grundelementinventaret ikke nødvendigvis behøver at være personnavne, men at de ofte lige så godt kan forklares som værende almindeligt ordstof som *proprier* (Rentenaar 1992, 9).

Det svenske forskningssyn på *ing(e)*-navne har i højere grad været båret af ønsket om at skabe forbindelse mellem den vestgermanske forsknings antagelser om *ing(e)*-navne og de svenske stednavne af denne type. Elof Hellquist (1904), der er den første til at undersøge *ing(e)*-navne i Sverige, ser i høj grad en sammenhæng med det vestgermanske materiale og den vestgermanske forskning. Generelt tolker han *-ing(e)* som afledt til slægtsnavne dannet til personnavne. Tesen afvises senere senere af Carl Ivar Ståhle (1946) og modificeres i stedet til at afledningselementerne i stedet er indbyggerbetegnelser. Fra dansk side har så man tidligt indset at de danske *ing(e)*-navne i de fleste tilfælde «utvunget lader sig forklare paa anden Maade, nemlig som afledt af -navne» (Hald 1965, 47). Der har ikke rigtig været gjort forsøg på at beskrive forskellene i tolkning af afledningstypen mellem dansk tradition og vestgermansk tradition eller dansk og svensk tolkningstradition, andet end at det danske materiale tilskriver en tolkning som foreskrevet af Kristian Hald i *Vore Stednavne*, og at det at tolke dannelserne som totrinsdannelser skaber problemer for dateringen af de svenske *ing(e)*-navne (Christensen og Kousgård Sørensen 1972, 168n), da *i*-omlyden, som navnetypen i mange tilfælde tager, i så fald kun vil datere indbyggerbetegnelsen og ikke selve navnedannelsen. En anden invending, som sært nok ikke rigtigt er blevet anvendt, er at dannelser som går gennem *ing*-afledt indbyggerbetegnelse til *ia*-afledt stednavn, jo egentlig ikke er *ing(e)*-afledninger, men derimod *ia*-afledninger – altså en helt anden afledningstype, og dermed en helt anden navnetype.

Dog har nogle svenske forskere været inde på at: «Sannolikt gäller denna namnbildning i två steg endast en äldre grupp av *-inge*-namn; rimligen har *-inge* ganska snart kommit att uppfattas som en enhetlig avledningsändelse vilken därigenom har kunnat användas direkt för att bilda ortnamn» (Pamp 1988, 35), altså at man dannede stednavne direkte som *ingia*-afledninger, uden mellemtrinnet med indbyggerbetegnelser. Spørgsmålet er i så fald – skal afledningsordet så stadigvæk ses som værende indbyggerbetegnende, eller er det blot almindeligt ordstof? Det er umuligt at afgøre, og

vi lander igen på Albøges dannelsesalternativ nr. 1 – og med dennes betydningsgen- givelse ‘stedet på/ved/med X’ og ikke umiddelbart ved postulatet ‘X-indbyggernes bebyggelse’.

Norsk navneforskning har det meste af tiden været ret fraværende fra *ing(e)*-dis- kussionen. Det skyldes i hovedsagen at Elof Hellquists teser om at grundleds- inventaret var slægts- og personnavne (Hellquist 1904), ikke syntes at stemme overens med hvad redaktørerne så i deres tolkninger af stednavnematerialet i *Norske Gaard- navne*. Hjalmar Falk, som redigerede Buskerud-bindet i *Norske Gaardnavne*-serien, skriver følgende om stednavnet *Myking* i Nes kommune (NG 5, 93):

Det svenske Gaardnavn Mykinge forklares af Hellquist, Ortnamn paa -inge S. 99 som et Slegtsnavn (i oldn. Form *Mýkingar*), dannet af Mandsnavnet *Mjúkr* (se O. Nielsen S. 66) = angelsaksisk *Méoc*. Imidlertid synes Gaardnavne af denne Art ellers ikke at forekomme i Norge.

Flere steder går samme eller lignende frase igen når et stednavn på *-ing* behandles: *Imidlertid synes Gaardnavne af denne Art ellers ikke at forekomme i Norge*. Eftertiden har generelt set disse udsagn som et udtryk for at stednavne på *-ing(e)* ikke findes i Norge. Men for *Norske Gaardnavne* var meningen klart en anden (NG 10, 67):

Imidlertid haves ikke fra Norge sikre Exempler paa denne slags Stedsnavne, som ere udgaaede fra Ættenavne; jfr. Hj. Falk, Germanisch-romanische Monatsschrift II (1910) S. 377, hvor en Række norske Gaardnavne, som have tilsyneladende Modstykker i svenske, af Slægtsnavne udledede Stedsnavne, usøgt forklares som Afledninger af Fællesnavne og Adjektiver: Gryting (jfr. svensk Grytinge), af *grjót* n., Sten, Myking (jfr. svensk Mykinge), af *mykr* f., Møg, o. s. v.

Ifølge Magnus Olsen, der redigerede bind 10 af *Norske Gaardnavne*, var det ikke fordi at stednavne på *-ing* ikke forekommer i Norge, men de var ikke dannet til slægtsnavne («Ættenavne»), men derimod til almindelige substantiver og adjektiver – ganske meget i overensstemmelse med nuværende dansk holdning til navnetypen (jf. Jørgen- sen 2004, 95).

I Botolv Hellelands undersøgelse af de vestlandske *ing*-dannelser kommer han frem til samme konklusion som i *Norske Gaardnavne*, at navnetypen i Norge ikke har samme overordnede struktur som de svenske *ing(e)*-navne. Navnene er hovedsageligt *a*- og *ō*-stammer, og *ia*-bøjningen er ikke repræsenteret overhovedet (Helleland 2004, s. 166). Det udtales ikke specifikt, men Helleland lader skinne igennem i artiklen at materialet efter hans mening tydeligt antyder at en direkte afledning til almindeligt ordstof er at foretrække for navne frem for en flertrinsnavnedannelse der går fra grundord via indbyggerbetegnelse til navnedannelse.

3 Norske *ing*-navne

Det kan kun undre, at der ikke er blevet set mere grundigt på de norske *ing*-navne, da de faktisk er ret hyppigt forekommende. Men til forskel fra bebyggelsesnavnetyper som *heimr*, *vin*, *staðir* og *ruð* er *ing*-navne svære at typologisere, da *ing*-dannelserne ikke betegner nogen specifik geografisk objekttype (jf. Albøge ovenfor), hverken bebyggelser, naturnavne eller kulturnavne – de forekommer stort set for alle objekttyper. Det er der i og for sig ikke noget sært i, da stednavne dannet som afledninger i deres natur ikke siger noget som helst om hvilken type lokalitet de er navngivet. For eksempel beskriver hovedleddet (normalt efterleddet) i sammensatte stednavne generelt hvilken typelokalitet navnedannelsen betegner, og beskriverleddet (normalt forleddet) hvad der er udmærkende ved lokaliteten. Stednavne dannet gennem afledning, derimod, beskriver kun hvad der er specielt ved lokaliteten, men ikke hvad lokaliteten er. Så gennem et stednavn som *Brattlia* ved vi, på grund af hovedleddet, at lokaliteten er at finde på en skråning (*li*), og gennem beskriverleddet at den er stejl (*bratt*): «Den stejle li». Derimod beskriver et afledt stednavn som *Brettingen* kun at noget har karakter af at være stejlt, men ikke hvad der er stejlt: «Der, hvor det er stejlt», eller «Det stejle (sted)».

Vi har altså at gøre med hovedledsløse stednavne i stednavne dannet ved afledning. Dannelsen i sig selv siger ikke noget om lokaliteten, kun hvad der er at finde på stedet. Derfor kan stednavne af denne type problemfrit bruges til at danne stednavne af hvilken som helst lokalitetstype, uanset om det er øer, fjelde, vanddrag, bebyggelser eller arealer. Og det gør dermed også *ing*-afledte stednavne svære at kategorisere, da det er umuligt at se om de er dannet som navn på en gård, eller om de i virkeligheden er navnet på højdedraget bag gården, eller vanddraget foran den.

I dette studie har jeg valgt at undersøge bebyggelsesnavne som er, eller med rimelighed kan anses for at være, genuine *ing*- og *ling*-afledte stednavne (se appendiks nedenfor). Materialet tæller i alt 171 stednavne som man kan, eller med nogen sandsynlighed kan, udpege som genuine *ing*-afledninger. Kildegrundlaget jeg har anvendt, er det præsenteret i Oluf Ryghs *Norske Gaardnavne* (NG 1–19: 1897–1936). Det er fuldt muligt at ikke alle de undersøgte stednavne er genuine *ing*-navne, da kildesituationen i mange tilfælde enten ikke giver mulighed for en sikker tolkning, eller kun kan lede til en tvetydig tolkning. Som nævnt ovenfor afslører et *ing*-navn i sig selv ikke hvilken lokalitet der var genstand for den primære navnedannelse, og derfor er også alle bebyggelsesnavne medtaget, uanset om det er klart at bebyggelsesnavnedannelsen er den primære eller ej. Derimod er de stednavne, der anses for at være semantisk sekundære *ing*-afledte navnedannelser, ikke medtaget, dvs. stednavne dannet til *ing*-afledt ordstof, eller ord antagelig dannet ved *ing*-afledning. I nogle tilfælde kan det være svært sikkert at anslå om der er tale om *ing*-afledninger eller sammensatte

stednavne på *eng*, jf. *Gøding*⁺ (appendiks, nr. 63), *Herringen* (74) og *Lød(d)ing(en)* (85–89), men i de tilfælde kildeformerne snarest peger i retningen af en afledning, er de medtaget. Af afledningstyper er 151 rene *ing*-dannelser og 20 *ling*-afledninger. Det anføres ofte i litteraturen at *ling*-afledninger er senere end *ing*-afledninger – det kan dog ikke ses ud af dette materiale. Af de 20 *ling*-afledninger er seks belagt senest i 1300-tallet og har ikke karakter af at være af et yngre lag end *ing*-afledninger. *Grylling* (36), en *ling*-afledning af *grjót* ‘grus, sten’, er tilmed tidligere belagt end 12 af de 13 *ing*-afledninger til samme element.

De norske *ing*-stednavne er udbredt i hele landet (se figur 1), dog med de tætteste distributioner i det sydlige Rogaland og Nordhordland, efterfulgt af Sogn, det centrale Trøndelag samt Viken med Vestfold og strøgene nord for Oslo. Mindre koncentrationer ses også i Nordland og det sydlige Troms. Flere af de dårligst belagte stednavne kan have anden oprindelse, derfor skal distributionskortet behandles med forbehold. Dog viser hovedtendenserne ret klart at navnetypen er generelt udbredt, uden at være hyppig. Distributionen viser hvor vi med rimelighed kan forvente der har boet germansktalende grupper af mennesker i jernalderen, men det kan kun med rimelighed forudsættes at de har eksisteret i betydeligt antal i det sydlige Norge, især i fjordstrøgene på Vestlandet, i Trøndelag samt i Viken med opland.

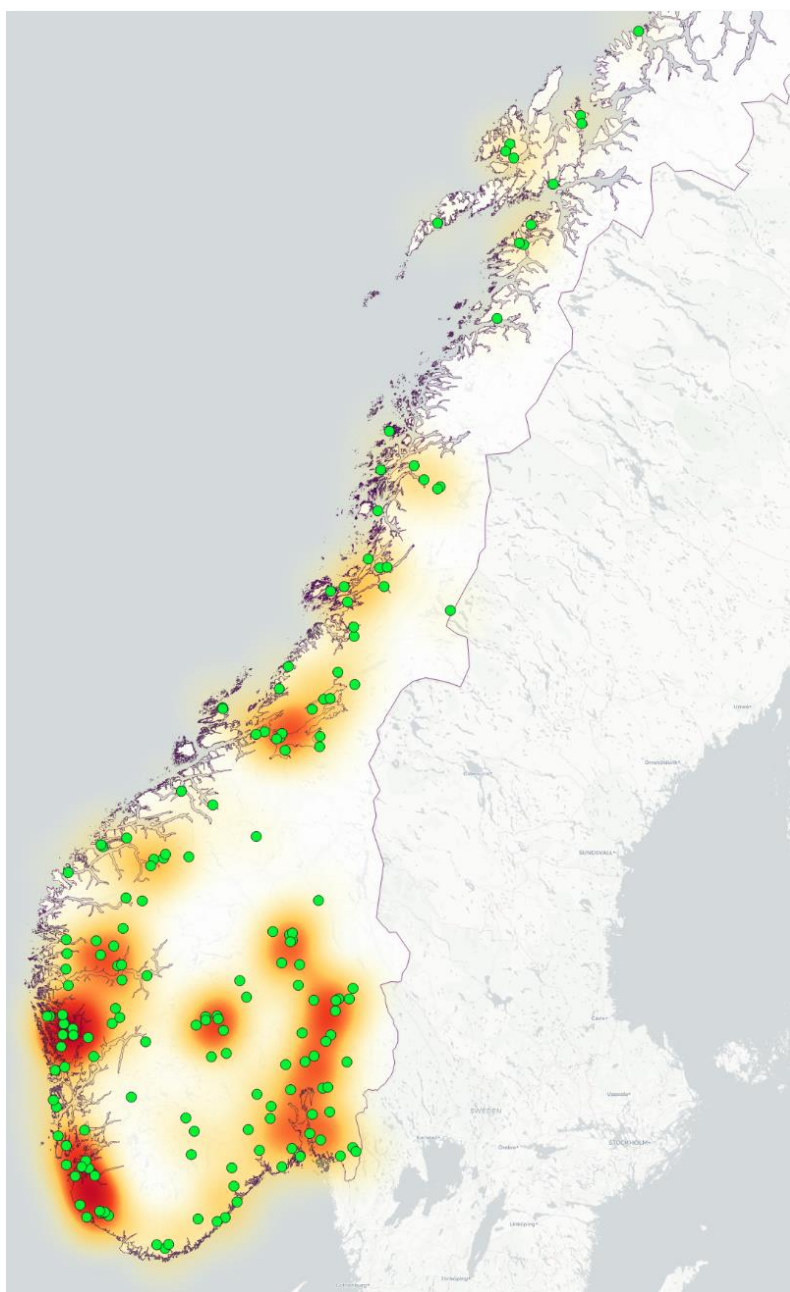
Et interessant fænomen ved *ing*-/*ling*-stednavne er at de ofte tager *i*-omlyd. Omlyden sker ved at den trykstærke vokal i afledningsordet/-rodformen trækkes frem og løftes i udtale, så eksempelvis rodvokalen *-a-* i gno. *fagr* i omlyden bliver løftet i udtale til *-e-* i afledningen, gno. *Fegring-*, nu *Feiring* eller *Fegring*. Skematisk ser *i*-omlydens udtaleforskydning ud som i tabel 2:

	<i>Fortungevokal</i>		<i>Bagtungevokal</i>
<i>Lukket position</i>	i í / y ý	←	u ú
	↑		
<i>Mellemposition</i>	e é / ø œ	←	o ó
	ɛ æ	←	ɔ ɔ́
	↑		
<i>Åben position</i>	a á		

Tabel 2. Skematisk oversigt over *i*-omlydens udtaleforskydning

I-omlyd spiller en vigtig rolle i dateringen af navnetypen. Generelt sagt er *i*-omlyd et urnordisk fænomen og antages at være gennemført før vikingetidens begyndelse. I et bredere germansk perspektiv regner man normalt *i*-omlyden for gennemført i Nordsøregionen i perioden 450–500 (Cercignani 1980, 126–136), altså en langt mere snæver datering. Hvis vi antager at de behandlede *ing*-stednavne alle er primære

stednavnedannelser, må vi antage at omyldte eksempler er dannet senest omkring år 500. Vi har altså med en ganske alderdommelig gruppe af stednavne at gøre. De omyldte eksempler må i så fald mindst være 1500 år gamle. I *ing*-bebyggelsesnavnematerialet er *i*-omlyd generelt gennemført, blot enkelte eksempler, som *Klovningen* (78), *Kvatninga* (79), *Skoding* (137), *Skarning* (131) og *Sparingen* (143), er uomlydte.

Figur 1. Distributionskort over norske bebyggelsesnavne på *-ing*. Kortet viser alle sikre og mulige *ing*-navne (grønne punkter) og koncentrationer af navnetypen (rød skravering). Skraveringen er mørkere rødfarve, jo tættere navnekoncentration er.

Der kan være tre grunde til dette. Enten er disse stednavne dannet efter *i*-omlyden er ophørt, eller også er de oprindelige *ung*-afledninger der er faldet sammen i form med navne på *-ing*. Det kan også være muligt at de ikke er genuine *ing*-afledninger. Alle tre muligheder er formelt til stede. *Ing*-navne der ikke viser træk af *i*-omlyd, kan ikke automatisk dateres til før år 500 og kan i princippet være ganske meget yngre, da *ing*-afledning af ordstof har eksisteret til den dag i dag. Her må man i stedet se på kildeoverlevering og andre ikke-sproglige kriterier for at sandsynliggøre at de kan have samme alder og dannelsesophav som *i*-omlydte eksempler. Dette er et element man må være meget opmærksom på når man undersøger denne navnetype.

Som Helleland (2004, 166) tidligere har anført, finder man ikke spor af *ingia*-afledningstypen i norske stednavne. Derimod er – som Helleland også anfører – efter alt at dømme alle dannet af gamle maskuline *a*-stammer (gno. *-ingr/-lingr* m.) og feminine *ō*-stammer (gno. *-ing/-ling* f.), altså de samme afledningsstammer som Albøges nr. 2 og 3, se ovenfor. Hvad også er klart fra undersøgelsen, er at substantiver, adjektiver, verber og tilmed talord indgår i grundordsmaterialet. Godt halvdelen af materialet i studiet er afledt af substantiver, hvorimod lidt over en tredjedel er afledt af adjektiver. De resterende 10 % er afledt af verber og et enkelt navn, *Tvenge* (158), har tilsyneladende et talord som afledningselement.

Bemærkelsesværdigt er, at samme afledningsord går igen i mange tilfælde, blandt andet indgår gno. *grjótr* 'grus, sten' 14 gange (36–45, 59–62), gno. *grænn* 'grøn' 13 gange (46–58), samt gno. *miðr* 'i midten' ni gange (90–98). Man kan naturligvis stille sig det spørgsmål, om disse navnedannelser i virkeligheden er semantisk sekundære stednavne dannet af usammensatte *ing*-afledte ord. Imod dette kan invendes at eksempelvis *grjótr* indgår i både *ing*- og *ling*-afledninger. *Grønning(en)* er navnet på ca. 40 stednavne i Norge, og det er spørgsmålet om dette ikke kunne være en semantisk sekundær afledningsdannelse til et ord, **grønning*. Dette ord er belagt i dansk, i betydningen 'græsbevokset plads',¹ men synes ikke at være kendt eller belagt i norsk. På svensk kendes fuglebetegnelsen *gröning*, i en 'grønfinke',² der dog ikke virker relevant for stednavnedannelser. Af den grund har jeg valgt at se dette og andre højfrekvente *ing*-afledningsnavne som værende genuine, semantisk primære navnedannelser. Grunden til at vi ser så mange stednavne til samme afledningselement, er sikkert at navnetypen i sig selv giver anledning til et ret begrænset arbejdsrum, hvad angår navnedannelsesmuligheder.

De ord der indgår i navnedannelsen, falder generelt inden for de samme betydningskategorier. I det omfang det er muligt at tolke navnene, er de ofte afledt til ord

¹ Jf. <https://ordnet.dk/ods/ordbog?query=grønning>

² Jf. <https://www.saob.se/artikel/?seek=gröning>

der beskriver jordsmonnet: sandet jord i *Senning* (129), «skarp», dvs. dårlig, jord i *Skjerpning* (132–135), våd jord i *Vetting/Væding/Væting* (162, 164–165). I andre tilfælde beskrives jordens frugtbarhed eller at den er gødsket: fx. god (= frugtbar) jord i *Gøding*^t (63), mæg, skarn i *Myking* (101–105) og muligvis naturgødet, rådrende plantemateriale i *Fyl(l)ing* (24–28). I andre tilfælde beskrives typen eller karakteren af vegetation, fx. børsteagtigt, stridt græs i *Børstingen* (10), ris, krat i *Rising* (120), eller hvilke dyr der befinder sig eller er set på lokaliteten, fx. høns i *Hennung* (72) og øksne i *Øksninga(n)* (168–170). Dog er den hyppigste kategori beskrivelser af topografiske forhold og naturfænomener, så som noget bøjet i *Bjugning*^t (3), hældende terræng i *Helling* (65–67), li i *Løding* (88) og im, dvs. 'støvregn' fra vandfald, i *Imingan* (77), inklusive kropslignende formationer som nakke i *Nakling* (111), og muligvis vrist i *Ristinga* (121) og tand i *Tenningane* (152). I en del tilfælde synes topografiske forhold at være beskrevet sammenlignende: fx. *meis* 'fletkurv' om en kurvelignende formation i *Missingen* (100), muligvis *merd* '(fiske)ruse' om en indsnævrende, ruselignende beliggenhed i *Meringi* (110). I samme kategori er også navne der angiver relativ placering i forhold til noget andet – fx. at lokaliteten er høj eller højtliggende, som i *Heng* (70–71), eller at den ligger i midten, som i *Meling(en)* (90–98).

4 Perspektivering og konklusion

Denne undersøgelse viser, som Helleland (2004) tidligere har konkluderet, at navnetypens forekomst i Norge ikke udviser megen tolkningsoverensstemmelse med det svenske materiale. Ikke at man ikke *kan* tolke det norske materiale på samme måde som det svenske, altså et *Grytting* skulle kunne være opstået af en oprindelig indbyggerbetegnelse **Gryttingar*, en *ing(r)*-afledning af gno. *grjót* 'grus, sten' som dernæst appliceres på en lokalitet gennem en *ia*-afledning. En tolkning som denne virker blot svært forceret og mere kompliceret end en ren *a*- eller *ō*-afledt stednavnedannelse som Helleland og flere har plæderet for, og hvis enkelhed ville have stillet Ockham og hans ragekniv mere end tilfreds (Kelly 2004). Og jeg er også enig i at den svenske tolknings-tradition – at se størstedelen af *ing*-navnene som *ingia*-afledninger (SOL, 150–151) – ikke finder nævneværdige holdepunkter i det norske materiale. Hvad Helleland dog ikke ser på, er hvordan de norske *ing*-navne kan beskues i forhold til de danske stednavne på *-ing(e)*. Det har nemlig ganske længe været normal praksis i danmark, formelt set, at se navnetypen som afledt til både *ia*-, *a*- og *ō*-stammer (DS 17,2.2, XXXIII, SO, 142–143), jf. eksempelvis Albøge ovenfor. Under alle omstændigheder ser man ikke indbyggerbetegnelse + *ia*-afledning som særligt hyppigt forekommende – derimod tolker man stort set altid *ing(e)*-navnene som primære stednavnedannelser, om

end det accepteres at begge dannelsesmuligheder formelt er til stede (Hald 1965; Jørgensen 2004, 97–98; Kousgård Sørensen 1997, 384).

Af denne grund er det ærgerligt at der aldrig har været udført en sammenlignende undersøgelse mellem det norske og det danske materiale. Dette kan ikke udføres i regi af denne artikel, men der kan gives nogle eksempler på sammenlignelige navnedannelser fra det danske materiale. Af ens navnedannelser finder vi blandt andet: gno. *hafr* 'buk' i både *Høvring* (76) og i *Hevring* (SO, 120); ligeledes gno. *meiss* 'kurv' i både *Missingen* (100) og de danske *Mesing(e)* (SO, 196); gno. *hrís* 'krat, kratskov' i *Rising* (120) og *Risinge* (SO, 233), samt gno. *stúfr* 'stub, stump', i *Støvring* i både Norge (148) og Danmark (SO, 278-79). Af parallelle dannelser kan nævnes afledninger til ord for 'vædder' i *Vejringe* (SO, 323) og muligvis gno. *hrútr* 'vædder' i *Rottingen* (122). Ud fra disse få eksempler er det ret klart at lighedspunkterne er betydelige mellem det danske og norske *ing*-navnemateriale.

Omlydsfænomenet er også distribueret på samme måde i begge landes *ing*-navne. Desværre gør de danske lydudviklinger det svært at skelne mellem oprindelige *ing*- og *ung*-dannelser (SO, 142). De østdanske *ing(e)*-navne er i hovedsagen neutrale *ia*-afledninger, hvorimod det ikke kan afgøres om de jyske *ing*-navne hver især er afledt til en *ia*-, *a*- eller *ō*-stamme (DS 17,2.2, XXXIII), på grund af den jyske apokope. Men da de norske eksempler alle synes at være oprindelige *a*- og *ō*-stammer, kan det tale for at disse stammer har været mere aktive i vestdansk.

Vigtigst er det dog vel at se det norske materiale understøtte den danske antagelse at *ing*-navne generelt synes at være primære stednavnedannelser og ikke stednavne dannet til indbyggerbetegnelser. Hvis dette er tilfældet, så stemmer den svenske tolkningstradition ikke overens med tolkningssynet i Norge og Danmark. Der er altså al mulig grund til at tage de skandinaviske *ing(e)*-navne op til genovervejelse og tolke navnetypen (og alle andre fælles navnetyper) i et moderne, panskandinavisk lys.

Men for at vende tilbage til navnet i overskriften, nemlig det der er både efternavnet på vor fødselar, *Johan Myking*, og et stednavn på fem forskellige lokaliteter i Norge. Set i sammenhæng med de andre norske *ing*-navne, har navnet både flere semantiske paralleller, der beskriver jordsmonnet på forskellig vis, og det udviser samme lydlig og semantiske træk som de resterende godt 165 norske bebyggelsesnavne på *-ing*. Navnet er på en og samme tid både typisk norsk og samtidig ganske unikt – præcis som, dig Johan: Til lykke med dagen!

Referencer

- Arngart, Olof. 1972. «On the *ingtūn* type of English place name». *Studia Neophilologica* 44: 263–273.
- Brinchmann, Chr. og Johan Angerholt (red.). 1926. *Olav Engelbrektssøns jordebog. Register paa St. Olavs jorder, forfattet under erkebiskop Olav Engelbrektsson*. Oslo: Nationaltrykkeriet.
- Cercignani, Fausto. 1980. «Early «umlaut» phenomena in the Germanic languages». *Language* 56 (1): 126–136.
- Christensen, Vibeke og John Kousgård Sørensen. 1972. *Stednavneforskning 1. Afgrænsning. Terminologi. Metode. Datering*. København: Akademisk forlag.
- DS = Stednavneudvalget (et al.). 1922–. *Danmarks stednavne 1–*, København: Akademisk Forlag.
- Fellows-Jensen, Gillian. 1996. «Hastings, Nottingham, Mucking and Donnington – A survey of research into *ing*-formations in England». *Namn och Bygd: tidskrift för nordisk ortnamnsforskning* 84, 43–60.
- Hald, Kristian. 1965. *Vore stednavne*. København: G.E.C. Gads Forlag.
- Helleland, Botolv. 2004. «Noko om stadnamn på *-ing* frå Hordaland». I *Namenwelten. Orts- und Personennamen in historischer Sicht. Ergänzungsbände zum Reallexikon der germanischen Altertumskunde*, bd. 44, redigeret af Astrid van Nahl, Lennart Elmevik og Stefan Brink, 139–170. Berlin–New York: Walter de Gruyter.
- Hellquist, Elof. 1904. *Om de svenska ortnamnen på -inge, -unge och -unga*. Göteborg: Wettergren & Kerber.
- Huitfeldt, Henrik Jørgen (red.) 1875. *Biskop Eysteins Jordebog (Den Røde Bog). Fortegnelse over det geistlige Gods i Oslo Bispedømme omkring Aar 1400*. Christiania: J. Chr. Gundersens Bogtrykkeri.
- Huitfeldt-Kaas, Henrik Jørgen (et al.) (red.). 1887–1983. *Norske Regnskaber og Jordebøger fra det 16de Aarhundrede*, bd. 1–5. Christiania/Oslo: J. Chr. Gundersens Bogtrykkeri/Kjeldeskriftfondet.
- Johnsen, Oscar Alb. 1910. *Aktstykker til de norske stændermødernes historie 1548–1661*, bd. 1. Oslo: Kjeldeskriftfondet.
- Jørgensen, Bent. 2004. «Old *-inge*-derived names in Denmark. Place-names, tribal designations or both?» I *Suffixbildungen in alten Ortsnamen*, vol. 88, *Acta Academiae regiae Gustavi Adolphi*, redigeret af Thorsten Andersson og Eva Nyman, 95–108. Uppsala: Kungl. Gustav Adolfs akademien för folklivsforskning.
- Kelly, K.T. 2004. «Justification as truth-finding efficiency: How Ockham’s razor works». *Minds and Machines* 14, 485–505.
- DOI: <https://doi.org/10.1023/B:MIND.0000045993.31233.63>

- Kousgård Sørensen, John. 1997. «-inge, -ing». I *Den Store Danske Encyklopædi*, bd. 10, 384. København: Gyldendal.
- Munch, Peter Andreas (red.). 1843. *Registrum praediorum et reddituum ad ecclesias dioecesis Bergensis saeculo P. C. XIVto, pertinentium, vulgo dictum «Bergens Kalvskind» (Bjørgynjar Kalvskinn)*. Christiania: Guldberg & Dzwonkowski.
- Munch, Peter Andreas (red.). 1852. *Aslak Bolts Jordebog*. Christiania: Chr. Grøndahl.
- NG = Rygh, Oluf. 1897–1936. *Norske Gaardnavne. Oplysninger samlede til brug ved Matrikelens Revision efter offentlig Foranstaltning*, 1–19. Christiania/Oslo: Fabritius.
- NSL = Sandnes, Jørn og Ola Stemshaug. 1997. *Norsk stadnamnleksikon*. Oslo: Det norske samlaget.
- Pamp, Bengt. 1988. *Ortnamnen i Sverige*. 2. udg. Lund: Studentlitteratur.
- Rentenaar, Rob. 1992. «De plaatsnamen op -inge(n) in Zuidwest-Nederland». *Het archief van Het koninklijk Zeeuwsch Genootschap der Wetenschappen*. 1–32.
- Schmidt, Tom og Dag Gundersen. 2019. «Gårdsnavn». *Store Norske Leksikon*, tilgæet 12 oktober 2020.
<https://snl.no/gårdsnavn>
- SO = Jørgensen, Bent. 1999. *Stednavneordbog*. København: Gyldendal.
- SOL = Wahlberg, Mats (red.). 2002. *Svenskt ortnamnslexikon*. Stockholm: Institutet för språk och folkminnen.
- Ståhl, Harry. 1970. *Ortnamn och ortnamnsforskning*. Stockholm: Almqvist & Wiksell.
- Ståhle, Carl Ivar. 1946. *Studier över de svenska ortnamnen på -inge på grundval av undersökningar i Stockholms län*. Bd. 3 av *Studier till en svensk ortnamnsatlas*. Uppsala: Lundequistska bokhandelen.
- Unger, Carl Rikard (red.). 1868. *Heimskringla eller Norges Kongesagaer af Snorre Sturlason*. Christiania: Brøgger og Christie.
- Unger, Carl Rikard og Henrik Jørgen Huitfeldt (et al.) (red.). 1847–. *Diplomatarium Norvegicum: Oldbreve til Kundskab om Norges indre og ydre Forhold, Sprog, Slægter, Sæder, Lovgivning og Rettergang i Middelalderen*, bd. 1–. Christiania: P. T. Mallings Forlagshandel.
- Unger, Carl Rikard og Peter Andreas Munch (red.). 1853. *Saga Olafs konungs ens helga: udførligere Saga om Kong Olaf den Hellige: efter det ældste fuldstændige Pergaments Haandskrift i det store kongelige Bibliothek i Stockholm*. Christiania: Carl C. Werners Bogtrykkeri.
- Vigfússon, Guðbrandur og Carl Rikard Unger (red.). 1860. *Flateyarbók*. Christiania: P.T. Mallings Bogforhandlingsforlag.

Abstract

Place names in *-ing* have largely been overlooked in Norway, even though there are hundreds of names of this type. This is also surprising as *-ing* names have enjoyed much attention in Swedish and Danish name research – and further afield in Germany, the Netherlands, and the United Kingdom. With a starting point in the name of the recipient of this Festschrift, this article examines the more than 170 Norwegian settlement names in *-ing*. The study finds that, due to *ing*-names being so-called derived place names, it is not possible to say anything about the locality type of the primary name formation. The derived word stock derives mainly from ordinary words describing what is special or good about the named locality – mainly how good the soil is, or the flora and fauna at the time of naming. The article concludes that the Norwegian *ing*-name material does not have much in common with the Swedish research tradition but has many similarities with the Danish. Owing to the differences in Scandinavian research tradition, the author encourages the name type to be reassessed in a pan-Scandinavian light.

Peder Gammeltoft

Universitetet i Bergen

peder.gammeltoft@uib.no

Appendiks: Norske bebyggelsesnavne på *-ing/-ling*

Opslagsformerne (i fed skrift) er så vidt muligt givet i moderne normeret form. Kildeformerne i dette appendiks er i hovedsagen som fra Ryghs *Norske Gaardnavne*. Af pladshensyn er jordebogskildeformer ikke angivet med kilde efter årstallet.

1. **Befring** (Sunnfjord, Vestl.). Bestringh (!) 1563, Beffuerett 1567, Beuffrinng 1567, Beffring 1603, Beffring 1608, Beffueringh 1667, Befring 1723 MU. – Kan være **Bifringr* m., afledt af gno. *bifr* m. 'bæver'. Muligvis afledt til et ord dannet til verbet gno. *bifa* 'bævre, ryste', brug om dyndet jord. «Der, der er bævre» eller «Det dyndede (sted)» (jf. NG 12, 311).
2. **Bislingen** (Halden, Vik.). a Bislingi 1341 DN I 217, Bißlinng 1593, Bidtzling 1604, Bislingen 1626, Bislingen 1723 MU. – *Bitlingr* m., *ling*-afledning af gno. *bitr* m. 'en bid, stump': «(Stedet) på/ved biden», vel brugt sammenlignende om et lille, afgrænset sted (jf. NG 1, 227).
3. **Bjugning**[†] (Oppdal, Trl.). Biugning 1626. – **Bjúgingr* m., afledt af gno. *bjúgr* adj. 'bøjning': «(Stedet) på/ved bøjningen» (jf. NG 14, 195).
4. **Breding**[†] (Trondheim, Trl.). Bredhing 1559, Breding 1590, Breding 1631. – **Breiðingr* m., afledt af gno. *breiðr* adj. 'bred': «Det brede (sted)» (jf. NG 14, 327).
5. **Breiding**[†] (Stryn, Vestl.). i Breidingj 1340 (efter Afskrift fra 1588) DN IX 136, i Breidingi ca. 1350 BK 12, i Breidinghj 1401 (efter Afskrift fra 1588) DN XIII 44, i Bredinghe 1469 DN XIII 102. – *Breiðingr* m., afledt af gno. *breiðr* adj. 'bred': «Der, der er bredt» (jf. NG 12, 529).
6. **Brettingen** (Orkland, Trl.). Brettinghen ca. 1550 Trondhjems Kapitelbok, Over Bretting 1723 MU. – **Brettingr* m., afledt af gno. *brattr* adj. 'brat, stejlt': «Der, der er brat», «Det bratte (sted)» (jf. NG 14, 101).
7. **Brettingen** (Ringebu, Innl.). a Brettingi 1328, a Brettingi 1335, a Brættingi 1345 DN XIII 16, 62457 i Brættighi (!) 1375 DN V 208, Brethtingen 1505 DN V 719, Bretting 1578, Bretting 1594, Bretting 1604, Brettingen 1668, Brettingen 1723 MU. – *Brettingr* m., jf. nr. 6 (jf. NG 4.1, 143).
8. **Brettingen** (Gausdal, Innl.). Breting 1578, Brettingen 1668, Brettingen 1723 MU. – *Brettingr* m., jf. nr. 6 (jf. NG 4.1, 202).
9. **Bæling** (Indre Fosen, Trl.). Byrdinghe ca. 1550 Trondhjems Kapitelbok, Berding DN. X 793, ca. 1550, Berding ca. 1550 XI 781, Berduig, Beruig (!) 1559, Berning 1618, Belling 1723 MU. – **Berðingr* m., afledt af gno. *barð* n. 'kant, rand, bord': «(Stedet) ved, på randen» (jf. NG 14, 122).
10. **Børstingen** (Indre Fosen, Trl.). Bøstingstadt 1559, Bøstingge 1590, Bostennng 1626, Børstingen 1630, Bøstingen 1723 MU. – **Bystingr* m., afledt af gno. *bust*, *burst* f. 'stift hår': «Det hårede (sted)», brugt om lang, strid vegetation (jf. NG 14, 121).

11. **Dilling** (Moss, Vik.). Dillin 1593, Dillinng 1599, Dilling 1603, Dellling 1612, Dilling med lille Stuemarch 1723 MU. – **Dilling* f. Tilsyneladende et oprindeligt ønavn. Usikkert ophav, muligvis afledt af gno. *dili* m., ‘plet, mærke’. NG anser navnet som afledt af plantebetegnelsen *dilla* (jf. NG 1, 347).
12. **Drotning** (Vinje, V&T). Drottning 1574–1577 St. 197 b, Drotting 1585, Drottningh 1593, Drottingh, Drodtningh 1602, Drottningh 1612, Drotning 1665 M, Drotning 1723 MU. – **Drótt(n)ing* f., næppe dannet til subst. Dronning, gno. *dróttning*, og må anses for at være usikker, måske endda ikke en primær *ing*-navnedannelse (jf. NG 7, 439).
13. **Drøppingan** (Sunndal, M&R). af Drypingom 1432–33 AB. 67, Drøping ca. 1530 OE.Jb. 38, Drepingh 1590, Drøpping 1643 Ytter, Inder Drypping 1667, Drøping, Indre Drøping 1723 MU. – *Drýpingar* m.flt., afledt af verbet gno. *drjúpa* ‘dryppe’, eller gno. *drjúpr* adj. ‘dryppende’: «Der, det drypper (støvregner)» (jf. NG 13, 403).
14. **Dybing** (Eigersund, Rog.). Dybinng 1567, Diubing 1610, Dybing 1723 MU, Dybing 1626 St. S. 376, Dybing 1668. – **Dýpingr* m., afledt af gno. *djúpr* adj. ‘dyb’: «Der, det er dybt» (jf. NG 10, 66).
15. **Dybing** (Lund, Rog.). Diubing 1616, Diubing 1563, Dybing 1626 St. S. 40, Dybing 1668, Dybing 1723 MU. – **Dýpingr* m., jf. nr. 14 (jf. NG 10, 43).
16. **Dyping** (Steigen, Nordl.). Dyping 1567, Dyping 1610, Dybing 1614, Dybuighen (!) 1661, Dyping 1723 MU. – **Dýpingr* m., jf. nr. 14 (jf. NG 16, 256).
17. **Dypingen** (Harstad - Hárstak, T&F). Dyping 1567, Dybphingh (!) 1610, Dybinngen 1614, Dybuigh (!) 1661, Dybingen 1723 MU. – **Dýpingr* m., jf. nr. 14 (jf. NG 17: 34).
18. **Døvingen** (Fjord, M&R). af Døfuing 1432–33 AB 81, Døwighen 1516–1521 NRJ II 97, Dybwigenn, Dybwig 1603, Døffuigen 1606, Døffuing, Dyffuing 1617, Døffuingen 1666, Døvingen 1723 MU. – *Dúfingr* m., afledt af verbet gno. *dúfa* ‘dukke, dyppe’, ‘tykke ned’: «Der, det dukker», kan være brugt om duvende, gyngende mosejord (jf. NG 13, 118).
19. **Fegring** (Gjøvik, Innl.). Feyringen 1616, Feigring 1669. – **Fegring* f., afledt af gno. *fagr* adj. ‘vakker, smuk, dejlig’: «Der, det er vakkert» (jf. NG 4.2, 2).
20. **Feiring** (Lørenskog, Vik.). af Fægringum ca. 1390 RB 406, Ferring 1574–1577 St. 113 b, Fering 1594, Feigrinng 1617, Fiering 1666, Feiring 1723 MU. – *Fegringar* m.fl., jf. nr. 19 (jf. NG 2, 278).
21. **Feiring** (Eidsvoll, Vik.). a Fegringum 1335 DN V 93, a Fegringhom 1341 DN V 118, de Fegringum 1349 (lat.) DN II 249, 33570 a Fægringom ca. 1390 RB 433. – *Fegringar* m.fl., jf. nr. 19 (jf. NG 2, 422).
22. **Frenning** (Stange, Innl.). a Frøynighi DN III 265, 1364, Freming (!) 1574–1577 St. 125, Freninng 1578, Freninng 1593, Frenningh 1604, Frening 1669, Frenning 1723 MU. – *Frøyningr* m., afledt af gno. **frauðn* f. ‘skum, fråde’ evt. i betydning ‘gødning’ (jf. NG 3, 129).

23. **Frønningen** (Lærdal, Vestl.). Indre Frønning 1667, Indre Frønningen 1723 MU. – **Frøyningr* m., jf. nr. 22 (jf. NG 12, 128).
24. **Fyling** (Sunnfjord, Vestl.). i Fylingi ca. 1350 BK. 28, a. Fyllingh 1563, Følling 1603, Føglinngh 1608, Følling 1667, Fylling 1723 MU. – *Fýlingr* m., muligvis afledt af gno. *fúll* adj. ‘rådden, stinkende’, ‘uren’, sigtende til rådrende vegetation: «Det stinkende (sted)» (jf. NG 12, 289).
25. **Fylingen** (Alver, Vestl.). Fylinge 1427 DN XII 154, af Fylinge 1463 DN XII 200, af Fylinge 1490 DN XII 224, Fylinger 1490 DN XII 226, Følingh 1563, Fyllinger 1518–1523 NRJ III 454, Følling 1516–1521 NRJ II 497, Fyllingenn 1567, Fyllingh 1620, Fyllingh 1610, Fyllinge 1667, Fyllinge. – *Fýlingr* m., jf. nr. 24 (jf. NG 11, 345).
26. **Fylling** (Bergen, Vestl.). Fylingir 1427 DN XII 154, Fylinger 1490 DN XII 227, Føling 1563, Fylling 1567, Fylling 1610, Følling 1620, Nedre og Øfre Fyllinge 1667, Nedre og Øfre Fyllingen 1723 MU. – *Fýlingr* m., jf. nr. 24 (jf. NG 11, 231).
27. **Fylling** (Ålesund, M&R). Fylling, af Fyllingi, Lillefølling 1603, Lilleføllingenn, Storføllingenn 1606, Lille Fylling, Stoer Fylling 1666, Lille Fyllingen 1714, Lille Fylling. Store Fylling 1723 MU. – **Fýlingr* m., jf. nr. 24 (jf. NG 13, 163).
28. **Fyllingen** (Sula, M&R). Fyllingen 1603, Føllingen 1606, Fyllingh 1617, Fyllingen 1616, Fyllingen 1666, Fyllingen med Yttre Fyllingen 1723 MU. – **Fýlingr* m., jf. nr. 24 (jf. NG 13, 184).
29. **Følingen** (Aremark, Vik.). Føll Eng 1593, Fylling 1604, Følling 1626, Fyl Eng 1723 MU. – Usikker, kan muligvis være **Fýlingr* m., jf. nr. 24 (jf. NG 1, 185).
30. **Gimlinga** (Bindal, Nordl.). Himlingenn 1559, Giemlingh 1590, Giemlling 1643, Gimblingen 1723 MU, Gimblingen 1669. – Usikkert ophav, måske **Gjemlingr* m., en *ling*-afledning af gno. *gjá*m f. ‘kløft, gab’: «(Stedet) ved kløften» (jf. NG 16, 2).
31. **Gipling** (Inderøy, Trl.). Giplinge 1516–1521 NRJ II 228, Gieplinge 1559, Giplingenn 1590, Gipling 1668, Gipling 1723 MU. – Usikker, muligvis **Djúplingr* m., en *ling*-afledning af gno. *djúp* adj. ‘dyb’: «Der, det er dybt» (jf. NG 15, 169).
32. **Gjerdinga** (Nærøysund, Trl.). af Gerding 1432–33 AB 84, Gierdingenn 1559, Gerding 1518–1523 NRJ III 215, Gierdinge 1590, Girinn 1626, Giering 1669, Gieringen 1723 MU. – *Gerðingr* m., afledt til gno *garðr* m. ‘indhegning’: «Det inhegnede (sted)» (jf. NG 15, 387).
33. **Gjerdingen** (Lunner, Vik.). Gierningen 1667 (Rydningssplads), Gieringen 1723 MU. – **Gerðingr* m., jf. nr. 32 (jf. NG 4.2, 137).
34. **Gjeving** (Stjørdal, Trl.). a Gyfuing 1432–33 AB. 133, Gyffyinghe 1516–1521 NRJ II 189, Gøding ca. 1530 OE.Jb. 97, Gøuing 1559, Giffuingh 1590, Giffuing, Gyuing 1610, Giffuing 1626, Gifuing 1664, Giving 1723 MU. – **Gyfingr* m., nok afledt af gno. *gufa* f. ‘røg, damp’ (jf. NG 15, 42).

35. **Gjeving** (Tvedestrand, Agd.). Giffuinng 1593, Giffuing 1611, Giffuing 1670, Giwing 1723 MU, Giuffuinge 1665 M, Giufving 1723 MU. – **Gyffingr* m., afledt af gno. *gufa* f. 'røg, damp', eller alternativt et **Gifingr* m., afledt til verbet gno. *gefa* 'give': «(Stedet) der giver fra sig», sigtende til frugtbarhed eller højt udbytte (jf. NG 8, 35).
36. **Grylling** (Løten, Innl.). a Gryllingom Brev fra 1380, anført i Schønings Reise, Gryling 1520, Grylling, Gryleng 1578, Grylling 1604, Grylling 1669, Grylling østre og vestre 1723 MU. – **Grýtlingr* m., *ling*-afledning af gno. *grjót* n. 'grus, sten': «Der, der er gruset, stenet» (jf. NG 3, 112).
37. **Gryting** (Gjerstad, Agd.). Gryding 1613, Gryting 1667, Grytting 1723 MU. – **Grýtingr* m., afledt af gno. *grjót* n. 'grus, sten': «Der, der er gruset, stenet» (jf. NG 8, 12).
38. **Gryting** (Drangedal, V&T). Grytting 1665 M, Grytting 1723 MU. – **Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 7, 8).
39. **Gryting** (Ullensvang, Vestl.). Grydenn 1611, Grydinnng 1630, Gryding 1670, Gryding 1723 MU. – **Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 11, 440).
40. **Gryting** (Nore og Uvdal, Vik.). Grytting 1668, Gryttingen 1723 MU. – **Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 5, 454).
41. **Grytingen** (Sandefjord, V&T). i Grytingh ca. 1390 RB 58, Gryttingen 1668, Gryttingen. – *Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 6, 192).
42. **Grytting** (Hadsel, Nordl.). af Grytinge 1432–33 AB 99, Gritting, Gryttingh 1567, Gryting 1610, Grytting 1614, Grytting 1661, Grötting med Langøen 1723 MU. – *Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 16, 366).
43. **Grytting** (Hamar, Innl.). Gröttingh 1604, Gritting 1520, Grytting 1574–1577 St. 124 b, Grötting 1578, Gryting 1593, Grötting 1669, Grötting med Hofs Ødegaard 1723 MU. – **Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 3, 96).
44. **Grytting** (Sortland - Suortá, Nordl.). Gryting ca. 1530 OE.Jb. 20, Gryting 1610, Grytting 1661, Grytting 1614, Grötting i Eidsfjorden 1723 MU. – **Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 16, 367).
45. **Grytting** (Sør-Fron, Innl.). a Grytingh 1353 DN I 225, Grytinghi 1353 DN I 226, Grötting 1604, Grötting 1668, Grotten 1520, Gretting 1578, Grytting 1594, Grytting 1723 MU. – **Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 4.1, 124).
46. **Grøneng** (Sogndal, Vestl.). Grønninghe 1518–1523 NRJ III 412, Grønningh 1563, Grønning 1611, Grøneng 1667, Grøneng 1723 MU. – *Græningr* m., afledt af adj. gno. *grænn* 'grøn', men også 'god, fersk': «Der, der er grønt», evt. «Det gode (sted)» (jf. NG 12, 139).
47. **Grønning** (Eigersund, Rog.). Grønning 1567, Grønning 1606, Grønning, Grønningh 1610, Grønning 1616, Grønning 1626 St. S. 382, Grønning 1668, Grønning 1723 MU. – **Græningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 10, 67).

48. **Grøning** (Kvam, Vestl.). Groningenn, Grøningen 1610, Grøningen 1612, Grøningen 1668, Grøning 1723 MU. – **Grøning* f., jf. nr. 46 (jf. NG 11, 10).
49. **Grøning** (Sunnfjord, Vestl.). i Grengom (!) i Haukadali 1320 DN VII 109, Grønninge 1567, Grøning 1603, Grønnengh 1608, Grøneng 1667, Grøneng 1723 MU. – **Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 12, 320).
50. **Grøninga** (Karmøy, Rog.). Grøryn 1516–1521 NRJ II 424, Grøing 1518–1523 NRJ III 331, Grøning 1563, Grønning 1602, Graning 1606, Grøning 1610, Grøning 1661, Grønningen 1723 MU. – *Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 10, 407).
51. **Grønning** (Steigen, Nordl.). Gronning 1567, Grøning, Grønninge 1518–1523 NRJ III 203, Grønning 1614, Grønning 1610, Grønninghen 1661, Grønning 1723 MU. – **Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 16, 257).
52. **Grønning** (Fjord, M&R). Grøningar ca. 1200 Olav d. Helliges saga, Grøningar 1200-tallet Heimskringla, Grenningar ca. 1390 Flatøb. II 314, Grøning 1603, Grøning 1606, Grønningen 1616, Grønningh 1617, Grøning 1666, Grønning 1723 MU. – *Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 13, 117).
53. **Grønning** (Fjord, M&R). Fremmer Grøning 1666, Fremmer Grønning 1723 MU. – **Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 13, 117).
54. **Grønning** (Indre Fosen, Trl.). Graningh 1516–1521 NRJ II 39, Grønninge DN X 793, Grønuich (!) 1559, Grønningh 1590, Grøning 1626, Grøn Eng 1664, Grøning 1723 MU. – *Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 14, 120).
55. **Grønning** (Hadsel, Nordl.). Gronning, Gronninge, Grønningh 1567, Grøning 1610, Grøneng 1614, Grønningen 1661. – **Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 16, 368).
56. **Grønningen** (Åfjord, Trl.). – **Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 14, 8).
57. **Grønningen** (Orkland, Trl.). Grønningh 1516–1521 NRJ II 41, Grøning 1559, Grønningh 1590, Grøn Eng 1664, Grøning 1723 MU. – *Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 14, 115).
58. **Grønningen** (Lurøy, Nordl.). Grønning 1614, Grønningen 1661, Grøningen 1723 MU. – **Grøningr* m., jf. nr. 46 (jf. NG 16, 154).
59. **Grøtting** (Larvik, V&T). Gritting 1520–1570 NRJ IV 132, Grytting 1593, Gryting 1600, Grytting 1625, Grytting 1604, Gryttingen 1664, Grøttingen 1723 MU. – *Grýttingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 6, 290).
60. **Grøtting** (Rendalen, Innl.). Grøtting 1667, Grøtting 1723 MU. – **Grýttingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 3, 369).
61. **Grøtting** (Elverum, Innl.). Gryttige 1520, Grytting 1574–1577 St. 179, Grøtting 1578, Gryttingh 1593, Grøtting 1604, Grøtting 1667, Grøtting vestre og østre 1723 MU. – *Grýttingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 3, 317).

62. **Grøttingen** (Åfjord, Trl.). Grytingnees ca. 1530 OE.Jb. 28, Gryting 1548 DN XI 773, Gryttingh 1559, Grøttenn, Grøttenngh 1590, Grøtting 1626, Grøtting 1630, Grøttingen 1664, Grøetingen 1723 MU. – *Grýtingr* m., jf. nr. 37 (jf. NG 14, 15).
63. **Gøding**[†] (Hurdal, Vik.). i Gødhænghe ca. 1390 RB 431, i Gødønge ca. 1390 RB 433, i Gødøngiom ca. 1390 RB 434, Gødinn, Giødenn 1574–1577 St. 96, Giøding 1578, Giødingh og Lillegiødung 1593, Giøding 1723 MU – Gæðeng f., sammensat med gno. eng f., eller *Gæðing(r)* m./f., afledt af *góðr* adj. ‘god, frugtbar’ (jf. NG 2, 419).
64. **Hekkingen** (Senja, T&F). Heckingen 1610, Heckingen 1614, Hechingen 1723 MU. – Usikker oprindelse, NG foreslår et oprindeligt **Helkningr* m., afledt af **helkn* n. ‘stenet grund’, der gennem dissimilation er blevet til Hekkingen (jf. NG 17: 87).
65. **Helling** (Ål, Vik.). j Hellingum 1528 NRJ IV 85, Holling 1578, Helling 1593, Hellingn 1604, Helling 1617, Helling 1723 MU. – *Hellingr* m., afledt af gno. *hallr* m. ‘skråning, hældning’: «Der, det hælder» (jf. NG 5, 151).
66. **Helling** (Ål, Vik.). j Hellingom 1528 NRJ IV 86, Helling 1578, Helling 1593, Hellingn 1604, Helling 1723 MU, Helling 1657, Helling 1617, Helling. – *Hellingar* m., jf. nr. 65 (jf. NG 5, 136).
67. **Helling** (Hol, Vik.). Helling 1578, Helling 1657. – **Hellingar* m., jf. nr. 65 (jf. NG 5, 163).
68. **Helsing**[†] (Aremark, Vik.). Helþing 1574–1577 St. 23 b. – **Helsingr* m., afledt af gno. *hals* m. ‘hals’, ‘højderyg, landryg’: «Det halsformede (sted)» (jf. NG 1, 196).
69. **Helsingen** (Harstad - Hárstak, T&F). Helsing 1610, Hellseng 1567, Helsingen (!) 1661, Helsingen 1723 MU. – **Helsingr* m., jf. nr. 68 (jf. NG 17: 26).
70. **Heng** (Ullensvang, Vestl.). Heing 1667, Heng 1723 MU. – **Háing* f., afledt af gno. *hár* adj. ‘høj’: «Der, der er højt» evt. «Det højtliggende (sted)» (jf. NG 11, 445).
71. **Heng** (Strand, Rog.). Heng 1516–1521 NRJ II 362, Heng 1516–1521 NRJ II 364, DN III 370, Hengh 1516–1521 NRJ II 365, Hengd 1518–1523 NRJ III 313, Hengdt 1548–1661 A.St. 95, Heng 1563, Heng 1602, 1606, Hengh 1610, Heng 1626 St. S. 30, Heng 1661, Heng 1723 MU. – Oprindeligt ønavn, **Háing* f., jf. nr. 70 (jf. NG 10, 242).
72. **Hennung** (Gran, Innl.). Hønenger ca. 1390 RB 281, Henunge 1574–1577 St. 166, Henungh 1574–1577 St. 170, Hennung (Ødegaard under Nes) 1616, Hennung 1723 MU. – Tilsyneladende fra gno. **Hæningr* m., senere gået over til en udtale på *-ung*. Afledningsselemetet er i så fald gno. *hæna* f. ‘høne’, ‘hønsefugl af hunkøn’: «Der, der er høns» (jf. NG 4.2, 164).
73. **Herringen** (Vefsn, Nordl.). Herringen 1610, Herringen 1614, Herringen, Øffuerherring 1661, Mellemhæring, Østerhæring 1723 MU. – **Héring* f., sikkert afledt af gno. *hárr* adj. ‘grå’: «Det grå (sted)», «Der, det er gråt» (jf. NG 16, 78).

74. **Herringen** (Vefsn, Nordl.). Herringen 1661, Herringen 1610, Herringen 1614. – Enten **Heiðareng* af genitiv af gno. *heiðr* f. ‘hede’ og *eng* f., ‘eng’, eller måske **Héringr* m., afledt af gno. *hárr* adj. ‘grå’: «Der, det er gråt», «Det grå (sted)» (jf. NG 16, 77).
75. **Hydningen** (Voss, Vestl.). a Hynningi ca. 1350 BK. 76, b. Hynne 1563, Høning 1630, Høning 1611, Hydinge 1695, Hydingen 1723 MU. – *Hyrningr* m., afledt af gno. *horn* n. ‘horn’, i stednavne brugt om fremtrædende hornlignende formationer: «(Stedet) på/ved hornet» (jf. NG 11, 565).
76. **Høvring** (Karmøy, Rog.). Høvringøe 1723 MU. – Oprindeligt ønavn, **Hefring* f., afledt af gno. *hafr* m. ‘buk, vædder’: «Der, der er bukke», eller snarere «Det bukkelige (sted)» (jf. NG 10, 400).
77. **Imingan** (Nore og Uvdal, Vik.). Emnige 1574–1577 St. 210 b, Emingen 1593, Eningen 1600, Eningen 1604, Immiger 1626, Immingen nordre 1668, Immingen nordre 1723 MU. – **Íming* f., afledt af gno. *ím* n. ‘støv, damp’ – sikkert sigtende til støvregn fra vandløb, derfor muligvis et oprindeligt elvenavn (jf. NG 5, 446).
78. **Klovningen** (Vanylven, M&R). Kleffning 1606, Kleffning 1603, Kløffning 1616, Kløffning 1617, Kløffning 1666, Klofning, Kløfning 1723 MU. – **Klofningr* m., nok afledt af en bøjningsform, *klofinn*, af verbet gno. *kljúfa* ‘kløvet’: «Det kløvede (sted)» (jf. NG 13, 23).
79. **Kvatninga** (Overhalla, Trl.). Quattingenn 1559, Quating 1590, Quatninge 1626, Quatning 1643, Quatningen 1669, Qvatningen 1723 MU – **Hvating* f., afledt af gno. *hvatr* adj. ‘hurtig, rask’, vel oprindeligt brugt om et vandløb: «Den hurtige (elv)» (jf. NG 15, 306).
80. **Kviting** (Leirfjord, Nordl.). Wætenget (senere skr. Vittingen, nu alm. i Bygden Veding) 1723 MU. – **Hvíteng* f eller **Hvítingr* m., af gno *hvít* adj. ‘hvid’: «Det hvide (sted)». Ser man navnet som en *ing*-afledning er betydningen nok: «Det hvide (sted)» (jf. NG 16, 97).
81. **Kvitingen** (Samnanger, Vestl.). Quittingen 1668, Qvitingen 1723 MU. – **Hvítingr* m., afledt af *hvítr* adj. ‘hvid’: «Det hvide (sted)» (jf. NG 11, 225).
82. **Kylling** (Rauma, M&R). af Kyllingom 1432–33 AB 76, Kiøllen 1610, Killing, Killingen 1633, Kyllingen 1669, Killingen 1723 MU. – *Kyllingr* m., afledt af gno. *kollr* m. ‘fjeldknat’: «(Stedet) ved/nær/på fjeldknatten» (jf. NG 13, 236).
83. **Limingen** (Lierne, Trl.). – **Limingr* m., måske afledt af gno. *lim* f. ‘lim, kalk’: «Det kalkholdige (sted)», «Der, der er kalkholdigt» (jf. NG 15, 287).
84. **Lykling** (Bømlo, Vestl.). Løckling 1563, Linnglinng 1567, Nøkling 1610, Nøckling 1612, Nøckling 1668, Nøckling 1723 MU. – **Lyklingr* m., afledt af gno. *lykill* m. ‘nøgle’ – må være brugt sammenlignende: «Det nøglelignende (sted)» (jf. NG 11, 138).
85. **Lødding** (Nærøysund, Trl.). Løduigen (!) 1590, Løding 1626, Lødingh 1643, Løding 1723 MU, Løding 1669. – Enten **Hlōðueng*, af *hlaða* f. ‘lade’ og *eng* f. ‘eng’, eller muligvis *Hlíðingr* m., afledt af gno *hlíð* f. ‘skråning, fjeldside’: «(Stedet) på skråningen» (jf. NG 15, 361).

86. **Lødding** (Namsos, Trl.). Loduich (!) 1559, Lødingenn, Leding, Ledingenn 1590, Lødingne 1626, Lødingh 1643, Løding 1669, Løding 1723 MU. – Jf. nr. 85 (jf. NG 15, 322).
87. **Løding** (Hamarøy, Nordl.). Lainng 1614, Lødingen 1723 MU, Lødingen 1661. – Jf. nr. 85 (jf. NG 16, 270).
88. **Løding** (Bodø, Nordl.). Lidingar 1432–33 AB. 92, Lidingh ca. 1530 OE.Jb. 19, Liiding, Lidinng, Lidingh, Lydingh 1567, Lødingen 1610, Løding 1614, Offuer Lødding, Ytt. Lødingh 1661, Øfre Løding, Yttre Løding 1723 MU. – *Hliðingar* m., afledt af gno *hlið* f. 'skråning, fjeldside': «(Stedet) på skråningen» (jf. NG 16, 208).
89. **Lødingen** (Lødingen, Nordl.). i Lodengia sokn 1432–33 AB 94, Lodingen ca. 1530 OE.Jb. 21, Loddynngs presthegield, Loddinngs fierdinng 1567, Lodynggh 1533 DN X 724. – Jf. nr. 85, nok snarest sammensat med gno. *eng* f. (jf. NG 16, 297).
90. **Meling** (Bømlo, Vestl.). Medlyngh 1516–1521 NRJ II 527, Meling 1563, Melingen 1668, Meelingen 1723 MU. – **Miðlingr* m., *ling*-afledning af gno. *miðr* adj. 'i midten': «(Stedet) i midten», «Det midterste (sted)» (jf. NG 11, 133).
91. **Meling** (Stavanger, Rog.). Melling 1518–1523 NRJ III 309, Melling 310, Melling 1563 311, Melinng 1567, Mellinng, Meling 1602, Meeling 1661, Meeling 1723 MU. – **Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 10, 255).
92. **Meling** (Stavanger, Rog.). Milling 1563, Mellinng 1602, Melling 1518–1523 NRJ III 378, Meling 1548–1661 A.St. 94, Meling 1518–1523 NRJ III 345, Mellynss 1516–1521 NRJ II 368, Meling 1610, Meeling paa Ohmøen 1668, Meling paa Omøe 1723 MU. – **Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 10, 195).
93. **Meling** (Sola, Rog.). Meylyngh 1516–1521 NRJ II 343, Meyling 1518–1523 NRJ III 423., Melling 1563, Meling 1610, Meling 1563, Meellingh 1616, Meelling 1668, Meeling 1723 MU. – **Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 10, 183).
94. **Meling** (Kvitvøy, Rog.). Midlingh, til Midlings 1293 (afskr. 1427) DN XII 14, Midlingir 1427 DN XII 158, af Midlinge 1463 DN XII 197, Mølingh 1516–1521 NRJ II 371, Melling 1518–1523 NRJ III 346, Melling 1516–1521 NRJ II 369, Meriing 1516–1521 NRJ II 370, Meling 1661, Meling 1610. – *Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 10, 270).
95. **Meling** (Strand, Rog.). [Mellynss 1516–1521 NRJ II 358, Mellyss 1518–1523 NRJ III 314, Melling 1563, Meling 1610, Meeling 1723 MU, Meeling 1661. – **Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 10, 220).
96. **Melingen** (Bergen, Vestl.). i Midhlingum ca. 1350 BK. 32a., Milling 1516–1521 NRJ II 492, Melling 1518–1523 NRJ III 466, Melingenn 1563, Mellinng 1610, Mellinng 1620, Mellinge 1667, Mælingen 1723 MU. – *Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 11, 357).
97. **Melingen** (Austevoll, Vestl.). Melling 1610, Mellingen 1668, Mellingen 1723 MU. – **Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 11, 252).

98. **Mellingen** (Alver, Vestl.). i Midlinghi ca. 1350 BK. 55, Midlingir 1427 DN XII 158, af Midhlinge 1463 DN XII 201, af Midlinge 1490 DN XII 223, Melling 1518–1523 NRJ III 440, Melingenn 1563, Meling 1518–1523 NRJ III 438, Nelling (!) 1516–1521 NRJ II 508, Melling 1610, Meling 1667. – *Miðlingr* m., jf. nr. 90 (jf. NG 11, 412).
99. **Meltingen** (Inderøy, Trl.). Meltingenn 1517 DN X 250, Meltingenn ca. 1530 OE.Jb. 137, i Metlinghum 1516–1521 NRJ II 234, Meltingenn ca. 1550 DN. X 807, Mettleynn (!) 1559, Meltingh 1590, Meltingen 1668, Melting 1723 MU. – Oprindeligt sønavn, usikker oprindelse (jf. NG 15, 164).
100. **Missingen** (Råde, Vik.). Mæisingar 1354 DN. V 171, i Meisingom ca. 1390 RB 487, Mysing 1578, Mising 1593, Missingen 1723 MU. – *Meisingar* m.flt., afledt af gno. *meiss* m. 'kurv', brugt sammenlignende: «Det kurvformede (sted)» (jf. NG 1, 332).
101. **Myking** (Osterøy, Vestl.). Micking 1516–1521 NRJ II 496, Myckinge NRJ. 1518–1523 III 448, Mycking 1563, Møckinge 1610, Søer og Nøer Møching 1667, Søre og Nore Møching 1723 MU. – *Myking* f., afledt af gno. *myki* f. eller *mykr* m. 'møg', mindre sandsynligt dannet til gno *mýking* f. 'formildelse, lindring' (jf. NG 11, 297).
102. **Myking** (Alver, Vestl.). Mykingar s. ca. 1350 BK. 32, b. Mykinghum ca. 1350 BK. 7., Mycking 1516–1521 NRJ. II 502, Myckinge 1518–1523 NRJ. III 460, Mycking, 1563, Michinngh 1567, Møckinnge 1611, Myching 1667, Møching 1723 MU. – *Mykingar* f.flt., jf. nr. 101 (jf. NG 11, 406).
103. **Myking** (Nesbyen, Vik.). – **Myking* f., jf. nr. 101 (jf. NG 5, 93).
104. **Myking** (Ål, Vik.). Møckinnge 1617, Mychen 1657. – *Myking* f., jf. nr. 101 (jf. NG 5, 149).
105. **Myking** (Alver, Vestl.). Micking 1516–1521 NRJ. II 507, Myckinger 1518–1523 NRJ. III 438, Mycking 1563, Myckiing 1563, Myching 1667, Myching 1723 MU. – *Myking* f., jf. nr. 101 (jf. NG 11, 393).
106. **Mysing** (Eigersund, Rog.). Møßing, Mysßing 1606, Mysing 1610, Møsßing 1616, 1626 St. S. 381, Myssing med Mourland 1668, Mysing 1723 MU. – **Møßing* eller **Mýßing* m., afledt enten af gno. *mosi* m. 'mose' eller, mindre sandsynligt, gno. *mús* f. 'mus': «Der, der er mose», «(Stedet) ved/nær mose» (jf. NG 10, 67).
107. **Mysing**⁺ (Stjørdal, Trl.). af Mysing 1432–33 AB 35, i Audnene i Mysing 1432 DN V 432. – *Mýßing* m., sikkert ikke afledt af gno. *mús* f. 'mus'. Usikkert ophav (jf. NG 15, 28).
108. **Myssingen** (Eigersund, Rog.). Mißinngh 1567, Møßing 1668, Mesßing 1626 St. S. 19, Messing 1723 MU. – **Meißing* m.flt., afledt af gno. *meiss* 'kurv', brugt sammenlignende: «Det kurvformede (sted)» (jf. NG 10, 72).
109. **Mytting** (Ringebu, Innl.). i Myting 1432 DN II 533, a Mytynge, Mytinge 1458 DN V 587, Mettingh 1578, Mytting 1594, Myttingen med Olleteigh 1668, Mytting 1723 MU. – *Mýtting* m., tilsyneladende afledt af gno. *múta* f. 'betaling, godtgørelse'. Må da i så fald sikkert

betegne stedets frugtbarhed eller ydeevne. «(Stedet) der giver godt afkast?» (jf. NG 4.1, 147).

110. **Mæringen** (Voss, Vestl.). Meningen (!) 1695, Mæringen 1723 MU. – **Meringr* m. eller **Merðing(r)* m./f., i førstnævnte tilfælde muligvis afledt af gno. *mara* v. 'flyde, flyde ovenpå': «(Stedet) ved det flydende vand». Måske skal man snarere se navnet som afledt af gno. *merð* f. 'ruse, notpose' med sigte på gårdens beliggenhed (jf. NG 11, 546).
111. **Nakling** (Bø, Nordl.). Nachling 1610, Nachling 1723 MU, Nachling 1614. – **Naklingr* m., en *ling*-afledning af gno. *hnakki* m. 'nakke, baghoved' eller gno. *hnakkr* m. 'saddel', begge brugt sammenlignende om topografien: «(Stedet) ved/på nakken» eller «(Stedet) ved/på sadlen» (jf. NG 16, 375).
112. **Nestingen** (Indre Østfold, Vik.). Nisting ca. 1390 RB 257, Nisting, Nistingen 1600, Nistingen 1667, Nistingen 1640, Nestingen 1723 MU. – *Niztingr* m., afledt af gno. *neztr* adj. 'nederst': «(Det) nederste sted» (jf. NG 1, 65).
113. **Nestingen** (Øyer, Innl.). Nesting 1594, Nesteng 1604, Nestingen 1723 MU, Nestingen 1668. – **Niztingr* m., jf. nr. 112 (jf. NG 4.1, 162).
114. **Nising** (Vindafjord, Rog.). Niiðingh, Neðing 1602, Nisingh 1606, Nissing 1610, Niising 1661, Nissing 1723 MU. – Muligvis **Nisingr* m., afledt af gno. *nes* n. 'næs, fremspring'. Denne tolkning stemmer dog ikke overens med skrivemåden der angiver lang rodvokal i nogle af de ældste skrivemåder. I så fald kan navnet være afledt af gno. *hnísa* f. 'marsvin, nise': «(Stedet) på/ved næsset» eller «Der, der er marsvin/nise» (jf. NG 10, 453).
115. **Nøding** (Lindesnes, Agd.). i Nøtingi 1315 DN IV 103, allan Nøtinghin 1412 DN II 465, a Nytinghin 1432 DN V 436, a Nøtingge 1478 DN X 202, Nøding 1548–1661 A.St. 87, Yttre Nøding, Offuer Nøding 1601, Yttre Nøding 1604, Nøding 1610, Nøding 1630. – *Nøtingr* m., tilsyneladende afledt af gno. *nót* f., 'fiskegarn, not': «Der man bruger fiskegarn?» (jf. NG 9, 94).
116. **Rellingen** (Fjord, M&R). Ryllingh 1516–1521 NRJ II 96, Rølling, Relling 1603, Relling 1606, Rellinng 1616, Relling 1617, Rellingen 1666, Rellingen 1723 MU. – Muligvis *Ryðlingr* m., en *ling*-afledning af gno. *ruð* n. 'rydning': «Det ryddede (sted)» (jf. NG 13, 122).
117. **Revling** (Ringsaker, Innl.). a Riflingi 1315 DN I 128, a Ryflingi, til Riflings 1342 DN XI 34, Reffling 1578, Reffling 1520, Reffling 1593, Refflingh 1604, Reffling 1669, Refling 1723 MU. – *Riflingr* m., afledt af gno. *refill* m., 'strimmel, tøjstrimmel', nok anvendt sammenlignende: «Der, der er strimlet» (jf. NG 3, 16).
118. **Revling** (Vestby, Vik.). i Røflinge ca. 1390 RB 131, 16829 Reffleig (!) 1574–1577 St. 9, Reffling 1578, Reffling 1600, Reffling 1616, Refling 1723 MU. – *Riflingr* m., jf. nr. 117 (jf. NG 2, 5).

119. **Revling** (Nord-Aurdal, Innl.). Refflinngh 1604, a Riflingom 1420 DN II 488, Reffuelingh 1520, Røffling 1578, Reffling 1592, Refling 1667, Refling 1723 MU. – *Riflingr* m., jf. nr. 117 (jf. NG 4.2, 275).
120. **Rising** (Skien, V&T). i Risinghi ca. 1390 RB 39, Riissingh 1542 DN X 774, Riisþingh 1548–1661 A.St. 160, Rissing, Risingh 1548–1661 A.St. 81, Riþingenn 1574–1577 St. 42 b, Riising 1585, Riising 1593, Risingh 1604, Riissing nordre og Riising søndre 1723 MU. – *Hrisingr* m., afledt af gno. *hrís* n., ‘krat, kratskov’: «Der, der er krat(skov)» (jf. NG 7, 115).
121. **Ristinga** (Fjaler, Vestl.). Resting 1603, Resstinngh 1608, Risting 1667, Risting, Resting 1723 MU. – Noget usikkert ophav, kunne være **Ristingr* m., afledt af gno. *rist* f. ‘vrist, overgangen mellem fod og ben’: «(Stedet) på/ved vristen», brugt sammenlignende om jævnt stigende højdedrag (jf. NG 12, 274).
122. **Rottingen** (Frøya, Trl.). Røthing 1432–33 AB 61, Røttingh 1516–1521 NRJ II 58, Røttingh 1559, Røttingenn 1590, Røtinnng 1626, Rottingen 1643, Rotting 1664, Røttingen 1723 MU. – Usikker, kunne være gno. *Hrytingr* m., afledt af gno. *hrútr* m. ‘vædder’, brugt sammenlignende? «Det vædderagtige (sted)» (jf. NG 14, 59).
123. **Rælingen** (Rælingen, Vik.). i Ræling 1339 DN V 109, i Ræling ca. 1390 RB 241, i Ræling 1440 497. – *Rælingr* m., måske en *ling*-afledning af gno. *rá* f. ‘hjørne, vrå’: «(Stedet) i/på/ved hjørnet» (jf. NG 2, 237).
124. **Røkkinga** (Lindesnes, Agd.). Røchind 1630, Røching 1668, Røchning 1723 MU. – Måske **Rykingr* m., afledt af gno. *rukka* f. ‘rynke, fold’: «(Stedet) med folden», brugt sammenlignende om topografien (jf. NG 9, 110).
125. **Røtinga** (Bjørnafjorden, Vestl.). Rodyngh 1516–1521 NRJ. II 531, Rødinge 1563, Røtthingen, Røtingen 1610, Ryttingen 1612, Røttingen 1668, Røttingen 1723 MU. – Oprindeligt ønavn **Ræting* f., eller **Røting* f. Med tanke på øens form, er ordet sikkert afledt af gno. *rót* f. ‘trærod’, betydende ‘Den trærod-lignende’. Kan også være afledt af gno. **rót*, ‘snude’ jf. geng. *wrót* m., ‘snabel’, i betydningen «Det snudede (sted)» (jf. NG 11, 210).
126. **Røttingen** (Bindal, Nordl.). Røttingen 1590, Røttingen 1559, Reitinge 1626, Røting 1643, Røttingen 1669, Røttingen 1723 MU. – **Hrytingr* m., jf. nr. 122 (jf. NG 16, 5).
127. **Røyseng** (Ringerike, Vik.). i Røysyngæ 1482 DN V 660, Resinn 1528 NRJ IV 146, Rosøin 1578, Røþunng 1592, Røessinnng 1604, Røssing 1617, Røþing 1657, Røyseng 1723 MU. – Enten et sammensat stednavn på gno. *eng* f. *Røyseng*, eller snarest en *ing*-afledning *Røysingr* m., at dømme efter ældste kildebelæg. I begge tilfælde indgår gno. *røysi* n., ‘røse, stendynge’: «Engen med røsen» eller «Der, der er røser» (jf. NG 5, 37).
128. **Røysing** (Steinkjer, Trl.). af Røysinge, Røssing, Røssingh 1516–1521 NRJ II 215, Røysingh 1559, Roseig, Røþeig 1626, Røþeng 1668, Røyseng 1723 MU. – Enten **Røyseng* eller **Røysingr* m., jf. nr. 127 (jf. NG 15, 223).

129. **Sending** (Tokke, V&T). 1548–1661 A.St. S. 80, Sanndwigh (!) 1585, Sending 1593, Sennding 1602, Senndingen 1612, Sending 1665 M, Sending 1723 MU. – **Sendingr* m., afledt af gno. *sandr* m., ‘sand’ eller evt. gno. *senda* f. ‘sandet grund, jord’: «Det sandede (sted)» (jf. NG 7, 420).
130. **Senning** (Kongsberg, Vik.). a Senneng 1338 DN V 104, a Sænninghum ca. 1390 RB 3, i Senningom ca. 1390 RB 4, i Sennenggenum (nedre) 1398 DN V 274, a Sænningum 1436 DN VII 397, Sending 1593, Sending 1604, Sending 1626, Sending 1667, Sending øvre og nedre 1723 MU. – *Senningr* m. Uskert ophav, kan være afledt af verbet gno. *senna* ‘diskutere, trætte, tviste’: «Det omtvistede (sted)» (jf. NG 5, 385).
131. **Skarning** (Nes, Vik.). Skarningh 1499 DN XIII 137, Scharning 1514–1521 NRJ I 4, Skarningh 1514–1521 NRJ I 14, Skarning 1578, Skarnengh 1594, Skarning med Dall 1666, Scharning 1723 MU. – *Skarningr* m., afledt af gno. *skarn* n. ‘skarn, møg, lort’: «Det skarnede (sted)», vel sigtende til at stedet blev naturligt gødet (jf. NG 2, 351).
132. **Skjerpning** (Ål, Vik.). Scherping 1657, Schierping 1723 MU. – **Skerpingr* m., afledt af gno. *skarpr* adj. ‘skarp, spidst, kantet’, i stednavne gerne brugt om tør og dårlig jord: «Der, der er skarp, dårlig jord» (jf. NG 5, 135).
133. **Skjerpning** (Osterøy, Vestl.). Skerpinger 1520–1570 NRJ IV 478, Skierping 1563, Scherpinng 1567, Skierping 1610, Skierping 1620, Schierping 1667, Scherping 1723 MU. – **Skerpingr* m., jf. nr. 132 (jf. NG 11, 299).
134. **Skjerpingan** (Eigersund, Rog.). – **Skerpingar* m., jf. nr. 132 (jf. NG 10, 92).
135. **Skjerpingane** (Vik, Vestl.). – **Skerpingar* m., jf. nr. 132 (jf. NG 12, 152).
136. **Skjevlingen** (Tingvoll, M&R). Skielffling 1559, Skiøfflingh 1590, Skieffling 1643, Schieffling 1667, Schefflingen 1723 MU. – Måske **Skefflingr* m., afledt af gno. *skaf* m. ‘høj, brat bølge’, ‘brat snedrive’, brugt sammenlignende om en brat naturformation (jf. NG 13, 352).
137. **Skoding**⁺ (Ringeby, Innl.). Skoding Ødegaard under Tromsnes 1595 OC.Jb. 8. – Muligvis **Skodingr* m., afledt af verbet gno. *skoða* ‘betragte, skue, undersøge’: «(Stedet) man betragter, skuer» (jf. NG 4.1, 158).
138. **Skretting** (Hå, Rog.). Skreftingh 1516–1521 NRJ II 298, Skrettingh 1518–1523 NRJ III 261, Skrettinge 1563, Schreting 1610, Schretting 1616, Schretting 1668, Schretting 1723 MU. – *Skrettingr* m., afledt af verbet gno. **skratta* ‘le højlydt’ (jf. svensk *skratta*) (jf. NG 10, 118).
139. **Skroslingen** (Færder, V&T). – NG angiver et muligt **Skrytlingr* m., en *ling*-afledning af gno. *skrota* f., ‘snit, skure, hak’, ‘kløft’ eller en *ingr*-afledning til **skrotl*, **skrutl* n., ‘skrammel, skrab’. Begge alternativer er usikre (jf. NG 6, 240).
140. **Slinningen** (Ålesund, M&R). Slemming (!) 1603, Slendingen 1606, Slinding 1617, Slindingen 1666, Slinningen 1723 MU. – Usikker oprindelse, måske **Sleningr* m., afledt af gno. *slen* n. ‘dovenskab’ – kan være brugt om langsomt rindende vand (jf. NG 13, 186).

141. **Snellingen** (Lunner, Vik.). af Suiderlingom ca. 1390 RB 254, Svart- og Snellings Aassen 1723 MU, Snellingsaasen 1667. – *Sniðlingar* m.flt., afledt af gno. *sniðill* m. ‘krumt skærejern’, brugt sammenlingende: «Der, det er krumt» (jf. NG 4.2, 134).
142. **Snertingen** (Inderøy, Trl.). af Snertinge 1432–33 AB 7, Suertinge (!) 1559, Snertinng 1626, Snerting 1668, Snerting 1723 MU. – *Snertingr* m., afledt af et ord svarende til gno. *snørtr*, *snartr* m. ‘brændt træstykke’: «Der, der er brændt» (jf. NG 15, 181).
143. **Sparingen** (Ringebu, Innl.). – **Sparing* f., afledt af enten gno. *sparr*, sideform til *sporr*, m. ‘spurv’, eller nok snarere gno. *sparr* m. ‘tømmerstok’: «(Stedet) med Tømmerstokke» (jf. NG 4.1, 146).
144. **Spilling** (Lindesnes, Agd.). Spilling 1594, Spilding 1548–1661 A.St. 88. – **Speldingr* m., afledt af gno. *speld*, *spjald* n. ‘tavle, firkantet plade’, brugt sammenlignende: «Det tavlelignende (sted)» (jf. NG 9, 151).
145. **Stemning** (Flesberg, Vik.). a Strømpninge (!) 1487 DN III 700, Stemning 1570 DN XI 828, Stefning 1593, Steffnim 1600, Steffuin 1604, Tefning 1626, Stefning 1668, Stefning nordre 1723 MU, Stefning søndre 1723 MU. – *Stýfningr* m., afledt af et ord dannet til gno. **stúfr* m. ‘stub, stump’, dannet til verbet gno. *stúfa* ‘skære over, snitte af, hugge over’: «Det afskârne, afhuggede (sted)» (jf. NG 5, 419).
146. **Steningen** (Midt-Telemark, V&T). Steningen nedenfor Woletued 1556 DN VII 427, Stenigen 1585, Steningen 1593, Steningen 1602, Stenndingen 1612, Stendingen 1665 M, Stendingen 1723 MU. – **Steiningr* m., afledt af gno. *steinn* m. ‘sten, klippe’: «Det stenede (sted)» (jf. NG 7, 219).
147. **Stevning** (Øvre Eiker, Vik.). a Stymningi 1380 DN VII 320, i Stymnini 1385 DN VII 331, i Styfningium 1409 DN VI 408,, i Styfninge 1430 459, i Styfninge, i Styfninge 1421 DN VI 439, i Stimmingiom 1439 DN IV 638, Stimning 1460 DN V 600, Steffning, Stemffning 1542 DN V 825. – *Stýfningr* m., jf. nr. 145 (jf. NG 5, 257).
148. **Støvring** (Sunnfjord, Vestl.). Steffringh 1563, Støffring 1603, Støffring 1608, Steffuering 1667, Støfring 1723 MU. – *Stýfningr* m., jf. nr. 145 (jf. NG 12, 315).
149. **Svellingen** (Frøya, Trl.). Suellingn 1626, Suellingh 1630, Suellingh 1664, Suellingh 1618, Svellingen 1723 MU. – **Svellingr* m., afledt af verbet gno. *svella* ‘svulme op, bule ud’: «Der, det er opsvulmet» eller «Der, det svulmer op» (jf. NG 14, 59).
150. **Søfting** (Vefsn, Nordl.). af Syfting 1432–33 AB. 88, Syfftinghen ca. 1530 OE.Jb. 17, Sifftinng, Styffting (!) 1567, Siffting 1610, Siffting 1614, Søfting 1723 MU. – *Syftingr* m., sikkert afledt af verbet gno. *svipta* ‘kaste, slynge, rive bort’: «(Stedet) der river bort», muligvis et oprindeligt elvenavn (jf. NG 16, 84).
151. **Tauning** (Hyllestad, Vestl.). af Tognenge ca. 1175 DN XVI 1, af Tohnenge ca. 1490 DN XII 223, Thognem 1563, Togninng 1567, Togning 1611, Tonning 1667, Tonning 1723 MU. – *Togningr* m., usikkert ophav men muligvis afledt af vebet gno. **togna* ‘strække sig, blive

- længere': «Der, der er strækkes», i så fald sikkert et oprindeligt elvenavn sigtende til vandets hastighed (jf. NG 12, 233).
152. **Tenningane** (Sogndal, Vestl.). Tindingen 1667, Tendingen 1723 MU. – **Tenning* f., afledt af gno. *tōnn* f. 'tand': «Det tandede (sted)», brugt sammenlignende om et tandlignende højdedrag, eller flere tætliggende, spidse højdedrag (jf. NG 12, 142).
153. **Teplingan** (Nærøysund, Trl.). Theplinge 1590, Theplingen 1626, Thepling 1643, Tepling 1669, Tepling 1723 MU. – **Tepling* f., en *ling*-afledning til verbet gno. *teppa* 'indeslutte, indespærre': «Det indesluttede (sted)» (jf. NG 15, 390).
154. **Terninga** (Elverum, Innl.). Terningen 1723 MU. – Muligvis **Tenning* f., afledt af gno. *tōnn* f. 'tand': «Det tandede (sted)» (jf. NG 3, 308).
155. **Terningan** (Orkland, Trl.). Terning ca. 1530 OE.Jb. 25, Terninghen ca. 1550 DN. XII 774, Therningenn 1559, Therningenn 1590, Therningenn 1630, Terningen 1664, Terningen 1723 MU. – *Tenning* f., afledt af gno. *tōnn* f. 'tand': «Det tandede (sted)», brugt sammenlignende om et tandlignende højdedrag, eller flere tætliggende, spidse højdedrag (jf. NG 14, 45).
156. **Tonning** (Stryn, Vestl.). i, a Toghnege ca. 1350 BK. 9, Thanninngenn 1563, Tøgnyng 1518–1523 NRJ III 621, Thoninng 1567, Thoning 1603, Thoninng 1608, Togning 1667, Tonning 1723 MU. – **Togningr* m., jf. nr. 151 (jf. NG 12, 524).
157. **Trommeling**⁺ (Arendal, Agd.). Thrymmeling 1611, Trømmeling 1630, Tromlingen 1670. – **Brymlingr* m., en *ling*-afledning til verbet gno. *þruma* 'larmer, brage': «Der, det larmer» (jf. NG 8, 101).
158. **Tvenge** (Øystre Slidre, Innl.). – Kan være **Tveingr* m., afledt af taltordet gno. *tveir* 'to': «Der, der er noget todelt», vel brugt om et tvedelt fjeld eller højdedrag (jf. NG 4.2, 306).
159. **Tynning** (Gulen, Vestl.). Thenningh, Thøningh 1563, Thøningh 1603, Thønning 1603, Thønning 1611, Thønningh 1611, Tønnum 1667, Tønding, Tønning 1723 MU. – **Pyrringr* m., afledt af gno. *þorn* m., 'tornebusk': «(Stedet) med/ved tjørnene» (jf. NG 12, 192).
160. **Tyrlingen** (Voss, Vestl.). Tyrlingher 1492 DN V 688. – **Tyrflingr* m., *ling*-afledning af gno. *torf* n., 'tørv, græstørv': «(Stedet) med græstørv», «Der, der er tørv» (jf. NG 11, 555).
161. **Tørring** (Steinkjer, Trl.). Thyringa ca. 1550 Trondhjems Kapitelbok, Tøringhe 1516–1521 NRJ II 229, Tørdium (!) 1559, Tøringh 1590, Thøring 1626, Tøring 1668, Tørring 1723 MU. – **Tyrðingr* m., sikkert afledt af gno. *torð* n. 'skarn, lort', 'gødning': «Det gødede (sted)» (jf. NG 15, 237).
162. **Vetting** (Vestvågøy, Nordl.). Veiting 1567, Vetten 1610, Vetting 1614, Noruetting, Sørvetting 1667, Noerwetting, Sørwitting 1723 MU. – **Vættingr* m., afledt af gno. *vátr* adj. 'våd, fugtig': «Der, der er vådt», «Det fugtige (sted)» (jf. NG 16, 332).
163. **Vevring** (Sunnfjord, Vestl.). Wefringh ca. 1350 BK. 23, i ynre Wæfring ca. 1350 BK. 23, Wæfringar 1427 DN XII 162, Vefringar DN XII 231, af Wæfringom 1463 (senere afskr.) DN

- XII 202, pa Veffringhe NRJ II 135. Veffrings k. 1525 DN IV 798. – *Veffringr* m., afledt af verbet gno. *vafra* ‘bevæge sig i forskellige retninger, fare ustadig frem og tilbage, vævre rundt’: «Der, der fares ustadigt frem og tilbage» (jf. NG 12, 348).
164. **Væding** (Arendal, Agd.). Wedinng 1593, Wedding 1601, Wedding 1611, Weding 1610, Weeding 1670, Wæding 1723 MU. – **Vætingr* m., jf. nr. 162 (jf. NG 8, 110).
165. **Væting** (Birkenes, Agd.). Wætningh, Wedinng 1595, Weddinng 1601, Weding 1610, Weddinng 1611, Weddinng 1612, Weddinng 1626 St. S. 254, Weding med Ramselie 1668, Væding med Ramselie 1723 MU. – **Vætingr* m., jf. nr. 162 (jf. NG 8, 74).
166. **Væting** (Fyresdal, V&T). i Wætonne 1342 DN VIII 155, a Wætinge 1395 DN V 267, a Wætinghe 1450 DN X 156, 1457, i Wedinge DN XV 72 1457, a Vætinghe, Vitinghe 1465 DN II 639, Wettingh 1585 St 199 b, Wetting 1593, Wetting 1602, Weding 1612, Wetting 1665 M, Wætting 1723 MU. – *Vætingr* m., jf. nr. 162 (jf. NG 7, 390).
167. **Ylvingen** (Vega, Nordl.). af Ylfuinge 1432–33 AB 90, Vlwinggen ca. 1530 OE.Jb. 15, Øluinngh 1567, Vluing 1610, Vluing 1614, Wllffuingen 1661, Ulfvingen 1723 MU. – *Ylfingr* m., afledt af gno. *ulfr* m. ‘ulv’: «Der, der er ulve», eller måske snarere et sammenlignende «Det ulvagtige (sted)» (jf. NG 16, 32).
168. **Øksninga** (Bindal, Nordl.). af Ygxningh 1432–33 AB 84, Yxninghen ca. 1530 OE.Jb. 14, Oxningh 1518–1523 NRJ III 214, Igsningen 1559, Øxninnngenn 1567, Øxningh 1614, Øxningh 1643, Øxningh 1590, Oxninge 1626, Øxninghen 1661, Øxningen 1723 MU. – *Yxningr* m., afledt af gno. *yxn* m.fl. ‘øksne, okser’: «Der, der er øksne» (jf. NG 16, 9).
169. **Øksninga** (Nærøysund, Trl.). Øxninge 1518–1523 NRJ III 216, Yxuing (!) 1559, Øxuigenn (!), Øxningh 1590, Oxninge 1626, Øxningen 1669, Øxningen 1723 MU. – *Yxningr* m., jf. nr. 168 (jf. NG 15, 382).
170. **Øksningan** (Herøy, Nordl.). Yxuigenn, Oxuigenn (!) 1567, Øxning 1614, Øxning 1610, Øxningen, Ytter Øxningen 1661, Yttre Øxningen, Indre Øxningen 1723 MU. – *Yxningr* m., jf. nr. 168 (jf. NG 16, 101).
171. **Østre Sylling** (Lier, Vik.). i Syllingum ca. 1390 RB 101, i Syllingum 1393 DN IV 464, Sylling 1528 NRJ IV 77, Siulling 1574–1577 St. 1 b, Sylling 1578, Silling 1593, Sylling 1723 MU. – *Syllingar* m.fl., kan være afledt af gno. *svell* n. ‘opsvulmet is, frost som skyder sig op af jorden’: «Der, der er opskudt», sikkert sigtende til den meget stejle Altanåsen som Sylling ligger i umiddelbar nærhed af (jf. NG 5, 330).

Forkortelser til appendiks

adj. = adjektiv/tillægsord.

A.St. = Johnsen 1910.

AB = Munch 1852.

Agd. = Agder fylke (2020–).

BK = Munch 1843.

DN = Unger og Huitfeldt 1847–.

f. = femininum/hunkøn.

Flatøb. = Vigfússon og Unger 1860.

geng. = gammelengelsk, ca. 450–ca. 1150.

gno. = gammelnorsk, ca. 1200–ca. 1350.

Heimskringla = Unger 1868.

Innl. = Innlandet fylke (2020–).

M = Matrikel. Riksarkivet.

m. = maskulinum/hankøn.

M&R = Møre og Romsdal fylke (1837–).

MU = Matrikelutkast. Riksarkivet.

n. = neutrum/intetkøn.

NG = Rygh 1897–1936.

Nordl. = Nordland fylke (1837–).

NRJ = Huitfeldt-Kaas H.J. 1887–1983.

OC.Jb. = Oslo Domkapitels jordebok 1595. Riksarkivet.

OE.Jb. = Brinchmann og Angerholt 1926.

Olav d. Helliges saga = Unger og Munch 1853.

RB = Huitfeldt 1875.

Rog. = Rogaland fylke (1837–).

St. = *Stiftsbog eller Fortegnelse over Kirkernes Gods i Oslo og Hamar Stifter, optaget efter Statholderen Povel Huitfeldts Foranstaltning i Aarene 1574–1577.* Riksarkivet.

T&F = Troms og Finnmark fylke (2020–).

Trl. = Trøndelag fylke (2018–).

Trondhjems Kapitelbok = *Jordebogsopptegnelse fra 1550–1560, fra håndskrift vedrørende Trondheims Domkapitel, AM 332.* Den Arnamagnæanske Samling, København.

V&T = Vestfold og Telemark fylke (2020–).

Vestl. = Vestland fylke (2020–).

Vik. = Viken fylke (2020–).